

GLASUL BISERICII

FOAIE DE ZIDIRE SUFLETEASCĂ PENTRU POPOR CU BINECUVANTAREA ȘI
ÎNDRUMAREA ÎNALT PEA SFINȚITULUI PATRIARH NICODIM

S U M A R

Telegramele schimbate între I. P. S. Patriarh și M. S. Regele Mihai I cu ocazia anului nou

La redeschiderea unei biserici:	<i>Pr. A. Constantinescu</i>
Profetul Mântuirii și Geniul Pierzării:	<i>Pr. G. D.</i>
Duminica - Ziua de odihnă:	<i>Pr. I. Moraru</i>
Domnezeu ne-a înfiat:	<i>Pr. Dr. G. Paschia</i>
Mântuitorului - versuri:	<i>Const. Goran</i>
Lăsați copiii să vină la Mine	<i>G. N. Sterpu</i>
Hrană pentru suflet:	<i>Pr. G. Diclescu</i>
De bucurie, plâng codrii Neamțului	<i>Pr. G. Maxim</i>
Suflet de mamă	<i>Pr. I. N. Tudor</i>
Imn Împărătesei noastre - versuri:	<i>Const. Goran</i>
Iertați vă unii pe alții:	<i>Pr. C. C. Matei</i>
Ue cerșetor credincios;	<i>Pr. Ștefan Coteanu</i>
Pe firul luminii lui Hristos	<i>Pr. I. Chirvasie</i>

C R O N I C A I N T E R N A

Sărbătorirea onomasticeii I. P. S. Patriarh Nicodim.
Clerul capitalei felicită de anul nou pe I. P. S. Patriarh

R E V I S T A R E V I S T E L O R

— Din cauza unei erori de expediție, — independente de voința noastră, — revista «Glasul Bisericii» nr. Pe Oct.-Dec. 1945 — număr festiv — nu a sosit la câțiva dintre abonați. Rugăm pe C. Preoți — care nu au primit acest număr să ne comunice de urgență, pentru a li se expedia imediat.

— Deoarece din cauza împrejurărilor excepționale prin care a trecut țara, unii abonați s'au mutat, sau au renunțat la abonament, rugăm insistent pe C. Preoți să ne trimită de urgență un tabel cu abonații din parohie — cari vor să continue a fi abonați la revistă pe anul viitor, cu numele și adresa lor exactă. Aceste tablouri trebuie să le avem cel mai târziu până la 10 Martie a. c.

— Incepând cu acest număr, partea oficială se tipărește separat.

---

1. Redacția și administrația la Secția Culturală a St. Arhiepiscopiei a Bucureștilor.
2. Înscrisă la Trib. Ilfov-Secția I Comercială sub Nr. 50/942.
3. Girant responsabil Pr. G. N. Sterpu
4. Taxa poștală plătită în numerar conform aprobării Direcțiunii Generale P. T. T. Nr. 35508 din 1 Aprilie 1942.
5. Abonamentul Lei 1000; costul unui număr, lei 50.
Nr. 19-22 Lei 200.

TELEGRAME

Cu prilejul anului nou a avut loc următorul schimb de telegrame între I. P. S. Patriarh Nicodim și M. S. Regele și Regina Mamă.

Majestății Sale Regelui Mihai al României

S i n a i a

În numele Bisericii strămoșești și în numele nostru urăm prea respectuos și din adâncul inimii sănătate și domnie glorioasă Regelui prea iubit și Domnului nădejdelor întregului popor românesc. Să trăiți Sire întru mulți ani. Anul nou 1946 să Vă aducă realizarea dorințelor.

NICODIM, PATRIARHUL ROMÂNIEI

*Înalt Prea Sfinției Sale, Nicodim,
Patriarhul României*

L o c o

din București, Palatul Regal.

Mulțumesc din toată inima Înalt Prea Sfinției Voastre și credincioșilor Bisericii Noastre pentru bunele urări și frumoasele cuvinte ce mi-ați adresat cu ocazia anului nou.

MIHAI R.

Majestății Sale Regina Mamă Elena

S i n a i a

Rugăm pe bunul Dumnezeu să vă trimită de sărbătorile Nașterii Domnului și de Anul Nou 1946 împlinirea celor mai scumpe năzuinți.

Să trăiți Majestate întru mulți ani.

NICODIM, PATRIARHUL ROMÂNIEI

*Înalt Prea Sfinției Sale, Nicodim,
Patriarhul României*

L o c o

din Palatul Regal București

Mulțumesc din toată inima.

ELENA

La Redeschiderea unei Biserici

În satul Răucești din jud. Neamț, acum peste zece ani în urmă, se povestește cum credincioșii puseseră mână delă mână și-și pictaseră din nou biserica, făcută de părinții lor. Cu toate că se pripășiseră în sat câțiva bârfitori contra Calendarului îndreptat, totuși lucrul mersese înainte.

Cu slujba de redeschidere a bisericii, Mitropolitul Moldovei delegase pe P. S. Nicodim, starețul Mănăstirii Neamțu. Acesta, după ce a slujit cu toată pompa cuvenită, iese afară pe treptele bisericii, îmbrăcat în vestimintele arhieresti, și vorbește mulțimilor ce se adunaseră de prin satele vecine, toate molipsite de stilism.

Cuvântarea a avut în rezumat următorul cuprins:

— Aș fi dorit astăzi să vorbesc mai întâi fiilor acestui sat, dar nu-i cunosc la chip. Deaceea mă adresez sufletelor lor. Părinții voștri au pus mână delă mână, iar preotul lor a umblat cu traista și a adunat bani trebuitori înălțării acestui sf. locaș. Nici voi n-ați rămas mai prejos, ci v-ați străduit și ați adunat bani trebuitori pentru pictură. Intr'adevăr pot zice: Iată niște copii, vrednici de părinții lor!

Și pictorul, simțind această râvnă a părinților și fiilor pentru casa Domnului, a căutat să pună și el mai mult suflet, să cheltuiască mai mult timp și să nu facă economie la materiale, pentru ca să iasă o pictură, care costă mai mult decât am auzit că s'a plătit.

Slujba de azi a fost și ea înfrumusețată de corul copiilor din sat, pe care i-a pregătit și condus așa de frumos d-l învățător.

Intr'adevăr o sărbătoare a unei familii creștine! Și la această sărbătoare a localnicilor ați venit și voi cei din satele de primprejur să vă bucurați de bucuria lor!

Ce frumoasă manifestare creștinească! Tatăl cel Cereș se bucură și El în ceruri, văzând armonia în care trăesc pe pământ fiii Săi, cum copiii urmează faptele bune ale părinților și cum la veselja lor iau parte frățească toți cei dimprejur, în număr atât de mare .Ce frumos!

Dar... este unul căruia nu-i sunt pe plac lucrurile bune. Il chiamă Aghiută! Unii îi mai zic Sarsailă, alții îi spun: Ucigă-l toaca, Ducă-se pe pustii, Ucigă-l crucea, diavol, dracu, satana! Delă început lui nu i-a plăcut frumusețile lui Dumnezeu și de

aceea a fost aruncat dela fața lui. El e tatăl minciunii și bagă în capul oamenilor tot felul de neadevăruri, numai ca să le strice bucuriile vieții.

Dacă un lucru nu-i place lui, să știi că acel lucru este bun.

Așa și cu calendarul! «*Iată, — a zis el — vi s'a schimbat calendarul deacum vi s'a schimbat legea!*».

Mai întâi de toate calendarul nu s'a schimbat, ci a fost îndreptat. Și apoi ce-are a-face *calendarul* cu *legea!*? Legea noastră ați văzut unde stă: pe Sf. Masă în Sf. Altar. Este frumos împodobită, îmbrăcată în aur, sau în argint și este purtată cu cinste prin biserică, iar slujitorul care o poartă, înălțându-o în Ușile împărătești, zice cu glas mare: *Înțelepciunea*, căci acolo

I. P. S. Patriarh Nicodim — la redeschiderea bisericii din Oglinzi — Răucești Neamț, când era stareț la Mănăstirea Neamțu.

în Sf. Evanghelie e descoperită înțelepciunea lui Dumnezeu. Apoi slujitorul o scoate în mijlocul Bisericii și citește câte o bucată în fiecare sărbătoare, ca să fie auzită necontenit voia lui Dumnezeu, pentru a fi împlinită de oameni.

Aceasta e *legea* noastră și locul de cinste pe care-l ocupă.

Dar voi știți cu toții unde stă și calendarul. Undeva, după... ușă! Apoi tot una este cinstea de după ușă și cea de pe Sf. Masă din Sf. Altar?!

Nu-i timpul ca pentru câțiva rătăciți, să vă țin acum aci și să vă vorbesc totul despre calendar și mersul soarelui pe cer.

Dacă ați fi învățat fiecare câte 8 ani prin seminar sau liceu, și ați fi continuat apoi încă 4 ani prin școli mai înalte, aș putea vorbi despre calendar, dar așa zadarnic va fi vorbirea mea despre calendar. Totuși am și pentru voi ceva ca să înțelegeți ce e calendarul.

Cu toții ați fost la școală și știți că învățătorul v-a scris la începutul anului școlar pe o bucată de hârtie, niște linii culcate și apoi peste ele alte linii drepte; la capătul din stânga celor culcate a scris zilele săptămânii: Luni, Marți, Miercuri, etc., iar deasupra, la întretăierea liniilor drepte a scris: ora întâia, ora doua, ora treia, etc. După acest program învățătorul își are fixată ziua și ora de religie, geografie, istorie, etc., iar școlarii știu ce lecție au să pregătească.

Și preotul are *programul* lui de lucru, dar nu-l mai numește program, ci *calendar*. Și acesta este împărțit pe luni, pe săptămâni și pe zile și în fiecare zi este arătat sfântul de pomenit, glasul de rând, Evanghelia zilei, etc., iar credincioșii știu când să meargă la biserică și când să lucreze, știu zilele de post, etc.

Aceasta e *Calendarul*, nu ce suflă Aghiută în urechile celor ce vor să-l asculte.

Și a fost atâta bucurie în ziua aceasta, încât oilor rătăcite le-a pierit pofta de a se mai îngâmfă pe meleagurile Moldovei, spunând că vin în numele lui Dumnezeu să vorbească despre calendarul îndreptat de reprezentanții Bisericii.

Culegere de Pr. AL. N. CONSTANTINESCU

Profetul Mântuirii și Geniul pierzării

Sfântul Ioan Botezătorul și Irod Antipa, tetrarhul Galileei, sunt personaje mai marcante din vremea când Fiul lui Dumnezeu și-a început pe pământ lucrarea Sa mântuitoare.

În evanghelia sfântului Matei Domnul Iisus Hristos spune că Ioan Botezătorul este cel mai mare om născut vreodată din femei. Fiu al preotului Zaharia și al Elisavetei, din neam mare preoțesc după amândoi părinții, Ioan a deschis porțile Noului Testament. El este singurul proroc care a fost prezis de prorocii din'naintea sa. Cu veacuri înainte, Isaia a vestit: «Un glas strigă în pustie: gătiți calea Domnului, și pregătiți în pustie, cărarea Dumnezeului vostru» (Isaia 40,3). Sfântul Arhanghel Gavriil, cel de Dumnezeu trimis, a vestit pe sfânta Fecioară Maria că va naște pe Mesia, și același Arhanghel a înștiințat pe Zaharia că rugăciunile lui au fost primite de Dumnezeu și

Elisaveta va naște pe Mergătorul înainte al Dumnezeuului întrupat.

Retras în pustia Iordanului, Ioan, cu post aspru și-a smerit sufletul său, iar la vremea convenită a început cu putere mare predica sa: «Pocăiți-vă că s'a apropiat Impărăția Cerului». Pe cât de umilit și smerit era cu inima sa, pe atât de aspru și îndrăzneț a fost în lupta cu păcatul. El n'a menajat pe nimeni; chiar pe nelegiuitul Irod cel puternic și trufaș l-a biciuit fără milă: «Nu se cuvine să ai pe femeea fratelui tău!» Care pământean, neuns cu putere de sus, ar fi cutezat să facă tiranului o dojană așa de aspră?

Cuvântul Înainte Mergătorului a avut atâta putere încât mulțime mare de popor s'a întors dela calea pierzării, și-a mărturisit păcatele și a primit botezul pocăinții. Unii ca aceștia s'au gătit astfel pentru nașterea din nou, cea din apă și din duh, adică botezul lui Iisus. Cu voce ca de tunet a chemat Ioan lumea la pocăință și atâta răsunet a avut, că mulți credeau că el însuș este Iisus. În fața acestei înțelegeri greșite Ioan, propovăduitorul smereniei, s'a grăbit să-și lămurească chemarea, spunând că nu el este Mesia, ci «vine după mine Cel mai tare decât mine, căruia nu sunt vrednic să mă plec să-i dezleg cureaua încălțămîntei Lui. Eu v'am botezat cu apă, iar Acela vă va boteza cu Duh Sfânt» (Matei 1, 7-8).

Smerenia, pocăința și mila de săraci au fost temeiul predicării lui Ioan. «Faceți roade vrednice de pocăință. Acum securea stă la rădăcina pomilor, și tot pomul care nu face roadă bună se taie și se aruncă în foc. Celce are două haine să dea și celui ce n'are».

La strigătul lui Ioan, în lume s'a trezit grija pentru soarta sufletului. Avântul și îndrăzneala cu care marele profet combate păcatul și predică pocăința îl fac asemenea cu proorocul Ilie, precum însuși Gavriil a spus lui Zaharia: «Acesta (Ioan) va merge înaintea Lui cu duhul și puterea lui Ilie, ca să întoarcă inimile». Lumea desmetecită din amorțeala păcatului, plină de îngrijorare, îl întreba zicând: «Dar ce să facem?».

Că fapta cea mare care a pecetluit dumnezeiasca misiune a lui Ioan a fost și rămâne botezul lui Iisus. Cu smerenie și umilință s'a supus Ioan și a botezat pe «Cel mai tare» decât dânsul. Și îndată «Ioan a văzut pe Duhul lui Dumnezeu pogorându-se ca un porumb».

Iar Irod a răpit pe Irodiada, soția fratelui său Filip și în nelegiuirea aceasta trăind cu ea și-a atras mustrare aspră din partea profetului. Drept aceea Irodiada a așteptat ceasul po-

trivit ca să închidă gura care o muștră. Și la ziua de praznic a nașterii lui Irod, ospăț mare s'a făcut cu beții și dansuri păcătoase. Atunci Salomeea, fiica Irodiadei a jucat pe gustul lui Irod și acesta i-a oferit orice până la jumătate din regat. Ea, la îndemnul mamei, a cerut capul lui Ioan, pe care Irod i l-a adus pe tipse.

Cu mâinile pătate de sângele nevinovat al celor patrusprezece miș de prunci a intrat în Gheena sufletul lui Irod cel Mare. Intru acelaș chip Irod Antipa, fiul celui Mare, ascultând de vrășmașul diavol și-a pătat mâinile cu sângele sfântului Ioan Botezătorul și așa geniul întunerecului și-a desăvârșit opera pierzării.

Iar Ioan, prorocul cel din urmă și cel mai mare, lupta cea bună luptând și-a încheiat vieța în apoteoză de martir. Când biserica creștină la 7 Ianuarie și la 29 August pomenește numele lui ca Botezător și ca martir ea împlinește lămurita și categorica poruncă a lui Dumnezeu: «Aduceți-vă aminte de învățătorii voștri, cari v'au propoveduit cuvântul lui Dumnezeu, și privind cum li-a fost sfârșitul vieții, să le urmați credința» (Evrei :3, 7).

Cel Atotputernic a miruit pe Ioan cu onoare neasemuită de a boteza pe Cuvântul Intrupat. Pentru aceasta și pentru măreția cu care Botezătorul a predicat pocăința, smerenia și milostenia Biserica Creștină înnumără pe Ioan în fruntea celor mai mari sfinți ai ei. Dar nu mai puțin și pentru chipul mucenicesc în care el ș-a dat duhul creștinătatea toată i se închină ca celui mai ales vas prin care Pronia Dumnezeiască a împăcat Cerul cu pământul.

Pr. Gh. D.

Duminica, ziua de odihnă.

Intr'o seară ploioasă de toamnă, am găzduit un cunoscut venind în localitate pentru afaceri.

Il știam maestru sondor la o societate petroliferă, cu salariu bun, deaceia m'am mirat când am aflat că se ocupă cu negoțul.

O să vă spun ce mi-s'a întâmplat —începu el într'u târziu, văzându-mi mirarea. Lucram în schelă. Pentru mine nu era Duminică, nu era sărbătoare; munceam din greu, dar cu deosebire sărbătorile când se plătea îndoit. Uneori intram și'n rândul altora muncind câte cincisprezece ore în șir.

De Florii anul trecut, am intrat în schimbul mare, adică

am lucrat timpul a două zile în șir și mi-s'au socotit patru zile de plată.

Seara picam de oboseală. M'am culcat de vreme. Cât am dormit nu știu, numai ce văd în față o femeie albă și înaltă, înfășurată într'un văl negru. Plângea și se uita la mine.

Chipul ei m'a speriat dar prinzând curaj am întrebat-o cine este și de ce plânge?

N'a răspuns nimic.

Am încercat să mă ridic, dar mânilor și picioarele-mi erau ca de plumb. Pricepându-mi gândul, s'a apropiat de pat și mi-a spus: — «Nu mai lucra Duminică, o să fie rău»... și a dispărut.

Până dimineața nu s'a mai lipit somnul de mine. Imi făceam fel de fel de socoteți. În cele din urmă am luat hotărârea că Duminică viitoare să nu mai lucrez. E Paștile, mă duc și eu la biserică că nu i-am mai călcat pragul de când eram copil, ciocnesc un ou roșu cu nevasta și copiii ca orice creștin, în fine, Duminică nu mai lucrez.

Toată săptămâna parcă eram altul; mă bucuram ca un copil și abia așteptam să plec.

Sâmbătă spre seară, trece pe la sondă, D-l Inginer Weisser.

— Voicule, Saftu a fost învoit, la napte intri în locul lui.

— Nu pot Domnule Inginer, n'am fost acasă de trei săptămâni, mâine este Duminică, Paștile, zi mare pentru noi.

— Ei, ce dacă este Duminică, stă lumea 'n loc pentru asta? Pâinea se câștigă cu muncă nu cu șederea. Dacă am opri noi schela în fiecare Duminică, s'ar duce societatea de râpă. Cine ar suporta pagubele?

Rămâi la datorie, am contat pe tine când am învoit pe Saftu.

Observă mașinile, ia probele pentru analiză și la patru dimineața le trimiți odată cu raportul. Dacă e ceva deosebit... știi unde că găsești...

La orele douăsprezece noaptea am intrat în serviciu. Clopotele bisericilor vesteau creștinilor Invierea Domnului. Din sgomotul motoarelor și vâjăitul pompelor se desprindea o cântare voioasă: «Hristos a Inviat». Prin fața ochilor trecea mereu doamna cu vălul negru, privind-mă și plângând.

Tovarășul care urma să mă schimbe dimineața n'a venit, am rămas ca de obicei și'n locul lui.

După cincisprezece ore de serviciu mi-s'a socotit șase zile de lucru, sumă destul de frumoasă.

Seara picam de oboseală, dar somnul nu se lipia de mine

cu nici un chip. Am eșit în oraș. La «Aurul Negru», restaurantul dela pod, lume, orhestră, petrecere.

N'aveam gust de băut, totuși am intrat la o masă liberă, colțul terasei dinspre stradă și am comandat ceva. Toți erau veseli și fericiți, singur eu eram trist, cu sufletul pustiu. Simteam așa o sfârșeală, capu-mi vâjâia, oamenii dela mese păreau groși ca butiile, paharele jucau pe masă și zăngăneau ca tractoarele, luminile păreau când roșii, când albastre și... nu mai știu nimic.

Când m'am trezit eram în spital de câteva zile. Sora care mă îngrijea mi-a comunicat că am picat peste parapetul terasei pe trotuar și am rămas în nesimțire.

Am rămas în spital patru luni.

Când m'am restabilit mi-am dat demisia. Nu mai puteam răbda. Mai bine muncesc numai pe mâncare decât să fiu obligat să mai calc Duminica.

Am primit despăgubire o sumă bună și cu ce mai aveam economii am cumpărat o moară. Am și depozit de cereale, mulțumesc lui Dumnezeu, toate-mi merg bine. Băiatul cel mare este negustor, fata am măritat-o iar băiatului cel mic îi Place cartea, o să-l dau la învățătură.

Am lăudat hotărârea cunoscutului meu de a nu mai munci Duminica și m'am bucurat sincer de prosperitatea lui.

În vară am mers câteva zile la munte. Aici am aflat că Ion Voicu care locuia în apropiere și-a instalat moară, gater, a deschis depozit de cereale și 'n ultimul timp depozit de cherestea. M'am bucurat în deosebi auzind vorbindu-se despre el că e cinstit.

Cu o seară înainte de a pleca, vine la mine cu nevastă-sa, o femeie timidă și respectuoasă.

— Vă amintiți întâmplarea cu doamna în vâl negru, început el?

— Cum să nu, ei ce este cu ea?

— Iar s'a arătat.

— Și ce ți-a spus?

— Iar lucrezi Duminica, are să fie rău, și... s'a dus.

— Cum se face de ai călcat iar Duminica?

— Am mers cu bine o bucată de vreme, apoi n'am mai putut de lume.

— Ei cum?

— Din pricina moarei. Duminica se face târg la noi. Lumea cumpără porumb și vine cu el la măcinat; ce să le fac, plătesc și ei chirie, pleacă la treburi, nu mai pot veni alt'dată.

Credeam că m'o erta Dumnezeu, am mai ajutat pe unul, pe altul, am dat slujbe la biserică... când colo, iar semnul, asta nu-i a bine.

— Sătenii vor fi nevoiți să vină în zi de lucru, dacă nu pornește moara Duminica.

— Așa era cât am fost singur, acum însă mai este o moară în sat care merge și 'n ziua de Paște.

— Doar n'o să macine ei totul într'o zi, rămân ei destui și pentru D-ta.

— Oricum pierd mult, omul dacă-l scapi din mână nu-l mai prinzi și de! am și eu cheltueli, impozite, greutăți. Ce-ași face să-mi erte Dumnezeu păcatul ăsta?

— Dacă te veji ruga cu stăruință, Dumnezeu care este îndelung răbdător și mult milostiv, te va erta, dar cu condiția ca pe viitor să nu mai pornești moara Duminica.

Dumnezeu a rânduit oamenilor o zi de odihnă nu pentru sine, ci pentru bucuria lor, pentru trupul lor trudit care are nevoie de recomfortare; pentru recreerea și îmbogățirea sufletului care are și el nevoie de îngrijire.

În cele șase zile lucrătoare, alergi după pâinea trebuitoare trupului... dar și sufletul are nevoie de hrană, și pentru hrana lui este lăsată Duminica.

În ziua asta te odihnești, te rogi, mergi la biserică, te bucuri de viață în sânul celor dragi ai tăi, ca a doua zi să reîncepi munca cu puteri proaspete.

Ion Voicu a rămas pe gânduri.

— Voi avea pagubă mare, dar oricum nu voi mai lucra Duminica. Se făcuse târziu. Ne-am despărțit cu sufletul luminat de bucuria unei hotărâri mari și frumoase.

Peste câteva luni aflu că Ion Voicu, murise într'un groasnic accident. Pe când încerca niște piese la moară, a fost prins în cureaua de transmisie și fărâmat de roata motorului.

— Mai măcina Duminica, întrebai eu?

— Vreo lună-două nu, apoi i-a dat iar drumul.

— Cu moara ce s'a făcut?

— La anchetă s'ar fi găsit unele nereguli. A sigilat-o parchetul.

Pr. I. MORARU

Dumnezeu ne-a înfiat

Intre darurile pe care ni le-a dat Dumnezeu, din iubire față de noi, este și acesta al înfierii.

«Vedeți ce fel de iubire ne-a dăruit nouă Tatăl, zice evanghelistul Ioan, ca să ne numim fii ai lui Dumnezeu și suntem... Iubiților, acum suntem fii ai lui Dumnezeu și ce vom fi nu s'ar arătat până acum. Dar știm că atunci când El se va arăta, vom fi asemenea Lui, fiindcă Il vom vedea cum este». (I Ioan III,1-2).

Iar apostolul neamurilor scrie: «Toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credință în Hristos Iisus». (Galateni III, 26).

Dumnezeu, din iubire pentru noi, a trimis pe Fiul Său să ne răscumpere și «să primim înfierea». (Galateni IV, 5).

Prin botezul lui Hristos, toți devenim fii ai lui Dumnezeu. Ce mare cinste! Dacă creștinii ar sta din când în când și ar cugeta adânc asupra acestui fapt, că sunt fii ai lui Dumnezeu, deci sunt înfiați, nu de un om bogat, nu de un om de neam ales sau cu slujbă mare în Stat, ci de însuși Dumnezeu, n'ar pierde așa de ușor înfierea, fiindcă nu toți și-o păstrează până la trecerea în viața cerească.

Pentru ca cineva să rămână fiu al lui Dumnezeu și după botez, trebuie să creadă continuu în Hristos. (Galateni III, 26) și să facă fapte bune.

«Iubiți pe vrăjmașii voștri, binecuvântați pe cei ce vă blestemă, faceți bine celor ce vă urăsc și rugați-vă pentru cei ce vă supără și vă prigonesc, ca să fiți fiii Tatălui vostru din ceruri». (Matei V, 44-45). «Feriți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema». (Matei V, 9).

Singuri sfinții își păstrează înfierea și titlul de fii ai lui Dumnezeu și după trecerea din aceasta viață, devenind fii ai învierii și asemenea îngerilor în viața neprihănită și aproape de Dumnezeu.

Mărturie pentru aceasta ne sunt următoarele cuvinte ale Sfintei Evanghelii: «Iar cei ce se învrednicesc a dobândi acel veac și învierea din morți... sunt asemenea cu îngerii și fii ai lui Dumnezeu sunt, fiind fii ai învierii» (Luca XX, 35-36).

Ce zici, iubite cetitor, te poți numi fiu al lui Dumnezeu? Adică ți-ai păstrat acest mare titlu câștigat la botez, până în clipa când cetești aceste rânduri?

Faptele vieții de creștin, de până acum, sunt fapte de fiu al lui Dumnezeu?

*De poți răspunde conștiinței tale «da», să știi că ești pe
calea cea bună, bătătorită de Sfinții lui Dumnezeu din cer.*

Aceasta este calea biruinței creștine.

*Domnul este la capătul ei de sus și ne așteaptă pe fiecare
să ne dea răsplata luminății fericiri cerești.*

Să mergem întracolo!

Preotul Dr. GH. PASCHIA

Mântuitorului

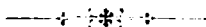
Cu chip de om ai stat sub soare,
Și ai gemut, pe cruce, greu,
Străpuns de cue, în sudoare,
Tu ziditor a tot, splendoare,
Iisuse, veșnic Dumnezeu.

De slava Ta de sus, măreață,
Cu voia Ta Te-ai desbrăcat;
Din cer ai coborât în ceață,
Trei zile 'n praf, — să ne dai viață,
Ai stat în răni, însângerat.

Dumnezeiasca înviere,
Pe fulgere Te-a dus la cer:
Deatunci, fug anii, o părere.
Tu ești isvor de mângâere,
Făclie pentru cei ce pier.

Cuvântul Tău, etern, rodește,
In suflete, nemuritor;
Trec toate, vremea putrezește —
Doar Tu rămâi și strălucește,
Doar chipu-Ți sfânt de Salvator.

CONST. GORAN

Lăsați copiii să vină la mine

Cu aceste cuvinte oprește Mântuitorul și ceartă pe ucenicii Săi cari, dornici să-i asculte cuvintele cu toată atenția, opreau pe copii să se apropie de El. Ii opreau fiindcă micuții, cum îi știm cu toții turburau liniștea cu sburdălniciile și gălăgia lor. Gestul ucenicilor de a-i ține deoparte, era pornit deci din cea mai frumoasă intenție.

Totuși Mântuitorul îi ceartă. Ucenicii rămân foarte nedumeriți și mirați. Nu se știau vinovați ca să merite certarea. Văzând mîrarea și întristarea lor, Mântuitorul îi lămurește, spunându-le că «împărăția lui Dumnezeu este a unora ca aceștia. Amîn grăiesc vouă: cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un prunc, nu va intra în ea» (Luca, XVIII, 16,17).

Ce vrea oare Domnul să spună cu aceste cuvinte? Desigur că și atunci copiii vor fi fost tot așa, cum sunt și azi, cum îi cunoaștem cu toții. Gata de joacă oricând, gălăgioși, amestecând ușor răsul cu plânsul, neatenți și uituci, neștiutori și ușor influențabili. Acestea sunt cel puțin purtările lor, pe care le observăm și le condamnăm noi, dându-i afară și trimițându-i să se joace, atunci când avem de vorbit lucruri serioase.

Tot așa înțelegeau lucrurile și ucenicii Mântuitorului, atunci când opreau pe copii să se apropie de El. Iată însă că Domnul nu aprobă această purtare a celor mari față de cei mici. El merge cu judecata mult mai adânc, pătrunde în însăș miezul problemei. Analizează fondul sufletesc al copiilor și apreciază la adevărata lor valoare, alesele însușiri pe care le au aceștia, însușiri care întrec cu mult micile lor defecte, pe care le-am arătat mai sus.

Cuvintele sale «cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un prunc, nu va intra în ea», constituie o muștrare, un îndemn și un exemplu. Voi care vedeți la copii numai defecte, să știți că ei au mai multe merite ca voi, în fața lui Dumnezeu.

Dar mai ales în altă ocazie, când ucenicii, cu aceleași gânduri omenești, întreabă «cine este mai mare în împărăția lui Dumnezeu?», Mântuitorul drept răspuns, a luat în brațe un prunc și l-a pus în mijlocul lor, zicându-le: «De nu vă veți întoarce ca să fiți ca pruncii, nu veți intra în împărăția cerurilor. Deci, cine se va smeri pe sine ca pruncul acesta, acesta este mai mare în împărăția cerurilor». (Matei, XVIII 3—4). Iar cine va sminti pe unul dintre acești micuți, care cred în mine, mai bine ar fi

de el, să-i atârne cineva de gât o piatră de moară și să-l afunde în adâncul mării. (Matei, XVIII, 6).

Așa dar copiii ne sunt nouă superiori în fața lui Dumnezeu. Ceiace condamnă noi la copii, ca defecte, Mântuitorul le dă altă față, care este cea adevărată. Ne arată de o parte că defectele lor sunt foarte mici, în raport cu ale noastre, iar de altă parte, calitățile lor sunt cu mult mai mari decât ale noastre.

Copiii sunt gălăgioși, dar Mântuitorul știe că această gălăgie este spontană, sinceră, fără nici un gând ascuns. Și El o preferă tăcerii pline de gânduri rele a unora. O preferă și vorbirei bine ticluite, pline de cuvinte mieroase, ascunzând un suflet plin de răutate. O preferă și vorbăriei fără rost și fără în-

teles a acelor palavragii dela colțurile ulițelor, sau a prefăcuților, îngâmfaților și lăudăroșilor, asemenea fariseului din parabolă. Gălăgia copiilor este din inimă curată și neprihănită.

Copiii sunt gata oricând de joacă. Mai greu este să-i pui să facă o treabă. Este adevărat. Și totuși, jocul lor este mult mai nevinovat decât munca fără răgaz, de zi și noapte, fără odihnă și fără sărbătoare, pentru a strânge averi. Munca celor ce strâng asuprind pe semenii lor, înșelând pe unii, furând

pe alții, care este a multora dintre noi azi, cum era și pe acea vreme.

Jocul lor nu face nimănuj nici un rău, ba chiar distrează, și pe ei și pe cei ce-i privesc. Acestea trebuie să fie un exemplu și pentru aceia care se frământă zi și noapte, numai pentru cele materiale, fără a se mai gândi și la cele ale sufletului, căci «nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu». (Matei IV, 4).

Și apoi, de ce oare va fi lăsat bunul Dumnezeu pe lume atâtea lucruri bune, frumoase și plăcute? Oare nu ca omul să se bucure de ele? Nu a făcut oare Dumnezeu pe om și l-a pus mai mare peste toate fapăturile sale? Omul are deci dreptul să se bucure de toate cele bune și plăcute ale lumii acesteia, însă întru curăția inimii și în frica lui Dumnezeu. De aceia Mântuitorul nu condamnă jocul copiilor, ci-l privește cu simpatie.

Copiii trec repede dela bucurie la întristare, dela răs la plâns. Dar aceasta este iarăș un mare avantaj al copilăriei. Ce n'am da fiecare dintre noi să putem uita ușor și imediat, orice necaz și să ne putem bucura de toate celelalte frumuseți și bunătăți, care există totuș în această lume, mai presus și indiferent de necazurile noastre.

Pușini sunt cei care și pot da seama că nu trebuie să ne lăsăm copleșiți de griji și de necazuri, ci trebuie în orice clipă să ne gândim că există și alte lucruri, mult mai de preț decât cele pentru care plângem noi. Aceștia au găsit începutul înțelepciunii.

Din Sfintele Evanghelii putem vedea că foarte rareori Mântuitorul a fost supărat sau mâhnit. Și atunci când a fost, nu a fost nici odată pentru necazurile sau suferințele ce i-au fost produse de oameni, ci pentru păcatele, neînțelegera și răutatea de care nu putea să-i desbare.

Nici măcar în suferințele groasnice depe cruce, nici în clipa morții, nu-L vedem supărat sau blestemând pe cei care L-au răstignit, ci binecuvântându-i. Iată dar că prin cuvintele lui ne învață, să nu punem mare preț pe suferințele trupului, nici pe grijile și necazurile cele lumești, ci trecând peste ele, gândul nostru trebuie să fie mereu la sufletul nostru și la mântuirea lui.

Firea deschisă, fără ascunzișuri și fără vicleșug, inima curată și neprihănită a copilului, trebuie să ne-o însușim întru totul, dacă vrem să câștigăm împărăția cerurilor. Căci. «Ce va folosi omului de va câștiga lumea toată, dar își va pierde sufletul?... sau... ce va da omul în schimb pentru sufletul său?».

Numai voia bună, sinceritatea cugetului, cuvântului și faptei, dragostea de Dumnezeu și de semenii și încrederea neșămurită și neclintită în dragostea și bunătatea lui Dumnezeu, ne va câștiga dragostea lui. Oare nu aceste însușiri ale copiilor noștri ne fac să-i iubim atât și să facem orice sacrificii pentru a le asigura fericirea? «Și dacă voi răi fiind, știți să dați daruri bune fiilor voștri, cu atât mai mult Tatăl cel ceresc, va da fericire celor ce-l ascultă și-l iubesc.»...

Pentru aceasta cere Mântuitorul ucenicilor să nu alunge pe copii de lângă el, ci să-i lase aproape. În toată activitatea sa ori de câte ori Mântuitorul vine în legătură cu copii, sub orice formă, se arată cu ei blând, mângâietor și iertător. Fie că este vorba de fiul văduvei din Nain, sau de fiica femeii cananence, pe care-i scoală din morți, înduioșat nespun de mult de suferințele părinților, cât și de nevinovăția acelor micuți; fie că e vorba de atâția alți copii pe care-i vindecă, sau pe care-i binecuvintează în drumurile sale. Totdeauna își arată deschis dragostea sa pentru cei mici.

De altă parte și copiii se simțeau atrași spre acest copil mare, cu barbă aurie și cu ochi de cer, care le tolera toate sburdălniciile lor, fără un gest de certare, ci totdeauna cu un cuvânt bun și plin de dragoste pe buze. Deaceia se înbulzeau mereu în jurul său, ori unde poposea. Și când intră în Ierusalim în triumf, ca un împărat, în Dumineca Florilor, copiii sunt aceia care-l însoțesc cu urale de bucurie și cu ramuri și flori în mâini. Căci dacă a fost el pe pământ împărat al cuiva, după cum a fost acuzat în fața judecătorilor, apoi a fost al copiilor întâi, iar al lumii întregi, va fi deabia când cu toții vom ajunge să fim, în deplinătatea vârstei și în maturitatea cugetelor noastre, asemenea unora ca aceștia mici, întru curăția inimilor noastre și neprihănirea faptelor vieții noastre. Iată dar că avem și noi cei mari de învățat dela copiii noștri.

Să luăm dar aminte la cuvintele Domnului «lăsați copiii să vină la mine căci a acestora este împărăția cerurilor» și să încercăm a fi și noi așa, ca și nouă să ni se poată adresa Domnul cu aceleași cuvinte și cu aceiași promisiune de moștenitori ai împărăției Sale.

G. N. STERPU

Hrană pentru suflet

**Dumnilca după Bobotează, (Matei 4, 12-17); Primul cuvânt
„Pocăiți-vă!”**

După botezul Său, și mai înainte de a-și începe dumnezeiasca misiune, Domnul Iisus a postit patruzeci de zile. După aceea El a fost ispitit de diavolul, pe care-l-a înfruntat cu energie zicându-i: «înapoia mea Satano!». După ce Ioan a fost închis în temniță, Iisus a venit în Galileia și cu aceleași cuvinte ca și Mergătorul înainte a început predicarea Sa: «Pocăiți-vă, că s'a apropiat împărăția Cerului! (Matei 3,2-4,17).

Din vremea aceea și până astăzi Biserica n'a încetat a răspândi cu înaltă stăruință porunca aceea. Mai ales noi cei luminați prin sfântul botez avem nevoie ca prin pocăință să ne curățim de păcate fiindcă «noi toți greșim în multe chipuri». (Iacob 3,2). Totdeodată trebuie să știm toți că «nu avem aici cetate stătătoare, ci suntem în căutarea celei viitoare». (Ebrei 13,14). Drept aceea să înțelegem și să nu ne mai amăgim singuri, că de veșnicie ne apropiem cu fiecare pas, cu fiecare minut. Iar în fericita viață veșnică nu este primit nimeni cu sufletul întinat de păcate, fiindcă partea celor păcătoși este iadul, adică munca veșnică.

După sfântul nostru botez am crescut în nevinovăția copilăriei și apoi încet și câte puțin am căzut în multe feluri de păcate. Acum să ne reculegem și să ne pocăim, ascultând îndemnul sfânt: «adu-ți aminte de unde ai căzut, pocăește-te și fă faptele de mai înainte!» (Apoc. 2,5).

Cu multă părere de rău pentru faptele noastre cele rele să ne începem pocăința noastră; cu post, cu milostenie și cu rugăciune multă să ne nevoim și trupul și sufletul. La scaunul duhovniciei să desăvârșim pocăința și să împlinim în totul canonul dat de duhovnic și să ne îmbunătățim viața fugind de păcate.

Cu rost și cu tâlc adânc, sfânta Biserică, în această Duminică a pus la dumnezeiasca liturghie Evanghelia care cuprinde primul cuvânt al Mântuitorului: «Pocăiți-vă!» Să ascultăm cu smerenie acest înfricoșat cuvânt, căci este spus pentru fiecare dintre noi! Să ne silim a trăi viață de fapte creștinești, ca la ceasul cel din urmă să putem și noi face parte din ceata oăreia Dreptul Judecător îi va zice: «veniți binecuvântații Tatălui Meu și moșteniți Impărăția gătită vouă». (Mat. 25,34).

Duminica celor zece leproși. (Luca 17, 12-19), Despre recunoștință.

Suferință multă a fost și va fi în lume; necazuri și dureri vin peste oameni, fie ca încercări, fie ca pedepse pentru păcate, fie ca prin ele să se arate mila și puterea lui Dumnezeu. Iar Evanghelia Duminicii acesteia ne înfățișează jalnică întâmplare când un grup de 10 leproși au ieșit înaintea Mântuitorului și l-au rugat să-i tămăduiască. Suferință fără leac, lepra întrece toate boalele în scârbă, durere și miros nesuferit. Irod, ucigașul celor patrusprezecemi de prunci, blestemat de tot atâtea mame, a fost chinuit vreme îndelungată de această cumplită și hidoasă boală.

Domnul Iisus s'a milostivit și a vindecat îndată pe cei 10 leproși, dar din ei numai unul singur a mulțumit Mântuitorului, și s'a mirat Domnul și a zis: «Dar cei nouă unde sunt?».

Dacă noi ne-am gândi la mulțimea binefacerilor ce primim de la Dumnezeu ne-am da scama că mai toți suntem nerecunoscători, la fel cu cei nouă leproși. Sănătatea noastră, avuția noastră, copiii noștri, arta și talentul cu cari fiecare ne împlinim rostul în lume sunt daruri cu cari Dumnezeu ne-a miluit. La vreme de secetă, de grindină, sau de cutremur, nu cerem noi mila lui Dumnezeu? In timpul bombardamentelor nu imploram noi bunătatea lui Dumnezeu și îi fâgăduiam ca toată viața să-i fim mulțumitori? Dar după trecerea primejdiei lumea și-a reluat firul vieții, în păcate, uitând și de Dumnezeu și de legământ. De aceia mânia Cerului ne atinge tot mai aspru și mai des.

Ci recunoștința față de Dumnezeu nu e alta decât să-I facem voia Lui și asta tot pentru fericirea noastră.

Drept aceia, frați iubiți, să trăim viața creștinească, plăcută lui Dumnezeu.

Lui să-i mulțumim pentru toate darurile și mai ales că prin sfânta Sa jertfă de pe Cruce, cu sângele Său ne-a spălat sufletele de lepra păcatelor. Și față de binefăcătorii noștri cei pă-mântești se cuvine să fim recunoscători, căci prin ei tot mâna lui Dumnezeu ne mângâie.

Și creștinul bun și omul de omenie, sunt prețuiți după recunoștința ce arată față de binefăcătorii lor.

Duminica lui Zahau (Luca 19, 1-10) Să căutăm pe Domnul!

Vameșii de pe vremea Mântuitorului erau concesionari ai încasării birurilor dela popor. Ei se angajau să dea statului o sumă fixă și ce încasau în plus era partea lor. Așa că felul acestei slujbe ispatea pe vameș la lăcomie și abuz.

Când în Zahau, mai mare peste vameși, a început să licărească gândul de păcat și de îndreptare, el a și plecat să caute pe Cel ce putea să-l izbăvească. Fiind mic de stat și cu cugetul vinovat, el, mai delu o parte, voind să vadă pe Domnul s'a suit într'un dud. Iar Iisus, Cel a toate știutor, cunoscând frământarea din inima lui Zahau, l-a ajutat chemându-l: «Zahau, grăbește de te pogoară, căci astăzi trebuie să fii în casa ta. Și s'a pogorât Zahau repede și l-a primit în casa sa».

Primind în casă pe Domnul, Zahau nu s'a mândrit, ci smerit mărturisindu-se a zis: «Doamne, iată jumătate din averea mea o dau săracilor și de am năpăstuit pe cineva cu ceva, întorc împătrit». Minte și conștiința lui Zahau au funcționat sănătos; el s'a mărturisit și s'a și canonisit. Iar bunătatea Domnului l-a și răsplătit când i-a zis: «Astăzi s'a făcut mântuire casei acesteia».

Din inima lui Zahau a eșit iubirea de argint și i-a luat loc iubirea aproapelui, iubirea de Dumnezeu. Aceasta este mântuirea omului: împăcarea sa cu Dumnezeu.

Din întâmplarea cu vameșul Zahau să luăm și noi pildă pentru folosul sufletelor noastre. Dumnezeu nu numai atunci și nu numai pe Zahau cheamă la mântuire. Neîncetat și pe toți cei greșiți Domnul îi cheamă, fiindcă Dumnezeu nu vrea moartea păcătosului, ci îndreptarea lui.

Drept aceia aplecați, frați creștini, urechea și inima la părinteasca chemare pe care, neîncetat și cu multă milă, Dumnezeu ne-o face: «Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați și eu vă voi odihni. Căci jugul meu este bun și sarcina mea ușoară». Fiecăruia dintre noi este adresat acest cald și mișcător apel. Să scoatem răutatea din inimile noastre și să primim pe Domnul. Cu cât ne simțim mai păcătoși noi să-L căutăm, să-L primim și să I ne închinăm. El ne va îmbrățișa cu iubire, ca pe fiul ră-tăcit, căci cu literă de evanghelie Dumnezeu ne-a garantat: «Fiul a venit să caute și să mântuiască pe cel pierdut». Luca 19,10).

Duminica cananeencii. (Matel 15,21—28), 3 februarie 1946.

Rugăciunea pentru alții. *In cuvinte mișcătoare sfântul apostol și evanghelist Matei ne înfățișează întâmplarea când a întâmpinat pe Domnul Iisus o femeie, care ingenunchind i s'a rugat zicând: «Miluește-mă pe mine, Fiul lui David, fiica mea rău este chinuită de diavolul». După ce i-a mai ispitit Domnul tăria credinței, femeea și mai stăruitor s'a rugat pentru nefericitul ei copil. Atunci răspunzând Iisus zise ei: O femeie, mare este credința ta, facă-se ție după cum voești. Și s'a tămăduit fiica ei din ceasul acela.*

Roadă bună a adus caldă rugăciune a mamei pentru fiica ei.

Drept aceia cugetând noi creștinește vom putea pricepe de ce sfânta biserică, mama noastră a tuturor, se roagă neîncetat pentru noi, fiii ei. Căci știut să fie tuturor că de câte ori omul păcătuiește tot de atâtea ori el este chinuit și batjocorit de diavolul. Beția, mândria, cartoforia, desfrânarea, avortul și altele asemenea nu sunt altceva decât tot atâtea chipuri în care diavolul chinuiește pe om. Impotriva acestui neadormit vrășmaș, păcatul, biserică duce luptă neconținută.

Prin sfânta Carte preoții bisericii au primit dela Dumnezeu poruncă înfricoșată: «înainte de toate să faceți cereri, mijlociri, mulțămite pentru toți oamenii». (I Tim. 2,1). Iar dacă vreun suflet s'a rătăcit dela dreapta credință și ar fi ispitit să creadă că nu se poate cineva ruga pentru altul, îi aducem aci aminte că Dumnezeu poruncește creștinului adevărat să se roage chiar și pentru vrășmașii săi. Dar mai lămurit ca oriunde Cartea Cărților, în episola sfântului Iacob (5,14) zice: «De e bolnav cineva între voi, să cheme preoții Bisericii și să se roage pentru el». Urmând învățătura sfintei evanghelii preoții bisericii slujesc rugăciuni și taine prin biserică și prin casele credincioșilor. Astfel peste oameni se revarsă binecuvântarea, pacea și sporirea celor bune și de folos pentru viața aceasta și pentru cea veșnică.

Duminica vameșului a fariseului, (Luca 18, 10—14) 10 Februarie 1946.

Mergerea la biserică. Au venit să se roage în biserică un vameș și un fariseu. Vameșii erau cunoscuți ca oameni păcătoși din pricina lăcomiei lor. Iar fariseii o categorie de oameni cari se trufiau că ei cunosc și păzesc legile religioase. Amân-

doi, și vameș și fariseu, și drept și păcătos au venit să se roage în biserică. Spunând această parabolă Domnul Iisus n'a osândit venirea vameșului la biserică, ba a spus că acest vameș s'a întors acasă cu sufletul mai îmbunătățit decât fariseul. Fiindcă vameșul smerit și cu inima zdrobită de căință s'a rugat pentru iertare, recunoscându-se pe sine păcătos.

Ci pentru folosința cea nepieritoare a sufletelor noastre sfânta biserică ne-aduce astăzi la cunoștință parabola vameșului și a fariseului. Căci învățăm:

I Cu cât omul se va simți mai păcătos, cu atât mai mult să caute pe Dumnezeu în sfântul Său locaș. Să nu-și zică nimeni în sinea sa că dacă este păcătos n'ar fi bine să meargă la biserică. Ci, urmând pilda vameșului, omul smerit, regulat la vremea sfintelor slujbe să se ducă la biserică și Bunul Dumnezeu va asculta rugăciunea omului dornic de îndreptare.

II Dacă vreunul din creștini a avut parte de învățătură mai multă și dacă se mai și nevoește să împlinească poruncile sfinte, acest creștin nu trebuie să se mândrească nici în inima sa, nici în fața oamenilor. Căci Tatălui Ceresc îi place umilința și smerenia, iar celor mândri Dumnezeu le stă împotriva. Să fugim de mândrie și să ne petrecem viața în smerită cuviință. În biserică să ne rugăm, să slăvim pe Dumnezeu și să-I mulțumim din inimă pentru toate darurile cu care El, în tot chipul blagoslovește viața noastră.

Dumlnica Fiului Risipitor. (Luca 15, 11—32); 17 februarie 1946.

Căderea și îndreptarea omului. Dintre toate parabolele Mântuitorului aceasta cuprinde cea mai largă învățătură pentru îndreptarea creștinului. Deasemenea această parabolă este potrivită nu numai unui anumit soi de păcătoși, ci ne privește pe toți, căci bine zice cartea: «toți ne-am abătut, împreună netreb-nici ne-am făcut».

Fiul cel risipitor a ascultat de sfatul celui viclean și s'a lipsit de fericirea pe care o avea în casa părintească. El a cerut tatălui partea sa din avuție și a plecat în lume risipind totul într-o trăire desfrânată. Străin și strămtorat el a ajuns la ananghie; fiind oropsit și muritor de foame, el și-a adus aminte de binele pe care l-a părăsit. Indurerat și mâhnit, fiul risipitor, plin de căință s'a hotărît să se întoarcă acasă, să-și ceară iertare și să-și reia viața din casa tatălui său. Așa a și făcut. Tatăl l-a pus iarăși în cinstea pe care o avusese.

Iar tâlcul parabolei ne înfățișează pe însuș Dumnezeu ca tată al celor doi frați, cari frați închipuiesc pe oamenii toți ca fii ai lui Dumnezeu.

Fiu risipitor este tot omul depărtat de Biserică, de «Casa Tatălui meu», cum îi zice Domnul Iisus. Căci omul născut din nou și luminat prin baia sfântului botez, în copilăria sa își sfințea viața prin tainele bisericii și prin fapte plăcute lui Dumnezeu. Dar crescând, omul s'a depărtat de lumina și de căldura traiului creștinesc. Incet și pe nesimțite el s'a lăsat robit de poftele rele, supus diavolului care numai la rele îndeamnă.

În rostogolirea pe povârnișul pierzării, oprește-te o, omule, căci drumul păcatului te duce în fundul întunerecului, în focul cel nestins și veșnic. Vino-ți în fire, ca și fiul risipitor din evanghelia de azi, și în cugetul tău zi și tu ca și el: «scula-mă-voiu și mă voiu duce la tatăl meu și-i voiu zice: tată, am greșit la cer și înaintea ta». Întoarce-te la Dumnezeu pe calea pocăinții și El, cu bunătate și cu dragoste te va îmbrățișa și te va pune din nou în cinstea dela început.

Ci să ia aminte tot creștinul că drumul îndreptării pela scaunul duhovniciei trece. Aci cu sinceră părere de rău să mărturisească toate câte a greșit și cu gând smerit de îndreptare să pornească o viață nouă. O viață după voia lui Dumnezeu, care nu voiește moartea păcătosului, ci îndreptarea lui.

Pr. G. DICULESCU

Bis. Popa Nan

Cuvinte înțelepte

«Omului îi este dată viața aceasta pământească pentru ca să se pregătească pentru viața ceialaltă, pentru viața viitoare, care este veșnică; adecă îi este dată ca să se pregătească pentru veșnicie. Așa dar viața aceasta e o școală, în care omul își pregătește veșnicia».

«Biserica vie este atunci când ea răspândește învățăturile Domnului nu numai cu cuvântul, ci și cu fapta. Când credincioșii trăesc învățăturile Evangheliei, atunci Biserica este vie».

Patriarhu
României

De bucurie, plâng Codrii Neamțului

Acum 10 ani, un domn, al cărui nume îmi scapă din minte, printr'un ziar din București, plângea cu lacrimi mari de crocodil, că Sf. Mănăstire Neamțu intră în posesia averei sale, rășluită din vremuri și că va fi rău administrată. Cu drept cuvânt plângea acel domn și alții ca el, pentru că brazii din jurul Sf. Mânăstiri produceau spre d-lor multă evlavie..., chereștea, brânză, unt, vânat, și a.

Șosea în interiorul Mânăstirei Neamțu

Mai înainte de acest fapt, mai plângea cineva, dar cu lacrimi adevărate, cu suspinurile din suflet ieșite și cu rugăciune profundă amestecată. Aceștia erau călugării Sf. Mânăstiri și I. P. S. Patriarh Nicodim, starețul de pe vremea aceia.

Știau că Sf. Mănăstire Neamțu a fost deposedată de averi

pe nedrept, pe vremea secularizărilor; apoi mai vedeau că pădurea este pe mâini rele, călugării erau amendați numai pentru că încercau să ia câte un butuc uscat și putred de ploi din pădure, iar în locul brazilor tăiați, nu se mai plantau pomi noi, și se lăsa să crească smida și smeurișul.

Sf. Mănăstire nu avea niçi cu ce să se încălzească, nu avea lemn trebuitor la atelierul de lemnărie, de dogărie, pentru că la toată lumea se dădea, numai călugării nu aveau voie să-și cumpere măcar.

Plângeau bieții călugări și se rugau la Sf. Icoană făcătoare de minuni a Maicii Domnului, Sf. Fecioară Maria. Cu marea credință în Dumnezeu au trecut peste cele mai mari greutăți.

Căci, I. P. S. Nîcodim, fiul credincios al Sf. Mănăstiri Neamțu, s'a simțit tare turburat de cele ce se petreceau sub ochii săi cu pădurea și în înflăcărarăa sa a început a studia documentele cu privire la exproprierea Sf. Mănăstiri.

Munca a durat vreme de 10 ani, zi și noapte, răscolind cronică peste cronică, ștergând praful de pe multe hrisoave și buchisind pisani vechi și noi, acte vechi și corespondențe între diferite autorități, după care a trecut la cercetarea moșnegilor din satele învecinate cu Sf. Mănăstire, Pipirig, Vânătorii Neamțu, Nemțisor, Lunca, etc., precum și a călugărilor bătrâni care erau de peste 90 ani și a descoperit ceia ce trebuia. A descoperit că toți munții din jurul Sf. Mănăstiri Neamțu, erau proprietatea ei. Toate acestea I. P. S. Patriarh, le-a scris într'un memoriu amănunțit și l-a trimis autorităților și oamenilor de bine, spre a-l citi și a vedea ce mare nedreptate apasă asupra Sf. Mănăstiri.

Respectuos și supus, ca orice călugăr, a cerut Sf. Mitropolii a Iașilor să-i admită deschiderea procesului. Și aici a dat peste greutăți, dar le-a învins.

Acum însă s'a ivit o mare greutate, căci drepturile Sf. Mănăstiri Neamțu, în fața justiției civile, trebuiau apărate de oameni și de oameni cu experiență, întrucât unde-î cetatea mare și războiul e greu.

La acest capitol, I. P. S. Patriarh a avut o inspirație deosebită. I. P. S. Sa avea doi prieteni avocați, pe D-nii I. Gheorghiuță, din Tg. Neamț și pe avocatul Omer Popovici, mare maestru al cuvântului din Baroul Iași. I-a invitat la el la Sf. Mănăstire și le-a spus toată tărăsenia cu vatra Sf. Mănăstiri Neamțu și cu toate drepturile care le avea ea, asupra munților dinprejur.

Apoi a încheiat așa: «După cum vedeți, din documente și

mărturiile oamenilor, reese că Sf. Mănăstire este bogată, dar averea o conduc alții fără suflet și fără inimă. V'o dau această chestiune și D-vs., celor trei avocați și dacă-mi câștigați procesul repede, eu și soborul Sf. Mănăstiri, am hotărât să vă dăm 3.000.000 lei adică un milion de fiecare».

— «Apoi I. P. Sfinte să mă iertați că vă întrerup, a răspuns avocatul I. Gheorghită, cum ne dați câte un milion de fie-

I. P. S. Patriarh Nicodim — surzător — între tufele de trandafiri din fața chiliei sale dela Mănăstirea Neamțu.

care, ziceți trei milioane, când noi de față suntem numai doi, eu și cu maestrul Popovici?».

— «Iaca Domnule Avocat, că te-ai grăbit, să nu faci așa și la proces că ne vom trezi cu vreo surpriză. D-ta ești avocatul I. Gheorghită, de care am nevoie la Judecătoria Tg. Neamțu, D-l Avocat Omer Popovici este avocatul care trebuie să se ocupe la Tribunal, iar al treilea avocat este Sf. Ierarh Nicolae din Pîpirig — este hramul Bisericii din Pîpirig — care se va ocupa

cu rugăciunile umile ale noastre și le va prezenta lui Dumnezeu, rugându-se și el să lumineze mintea oamenilor de bine și să câștigăm procesul».

Au rămas uimiți avocații de aceasta și au plecat la lucru, care n'a fost greu în fața dovezilor scrise și verbale, și au câștigat procesul.

După câștigarea procesului toți trei avocații, au primit drepturile lor. Biserica nouă din Pipirig a fost ridicată din zidărie de piatră, până la geamuri cu acești bani .

Iar după câștigarea procesului s'a început adevărata gospodărie, cu exploatarea pădurii. A dat dispoziție I. P. S. Patriarh să se parceleze pădurea în 100 de planuri. În fiecare an să exploatează câte o parcelă, astfel că la fiecare 100 de ani se trece odată prin ea. În locurile goale s'au plantat pomi, brazi și stejari.

În braniștea din apropierea Sf. Mănăstiri Neamțu, erau niște locuri goale. Nu foloseau la nimic. Ce a făcut I. P. S. Patriarh? A plantat peste 100 de mii puieți de stejar din Școala făcută special de Inginerul Silvicultor, pe lângă Sf. Mănăstire.

În alt loc gol, a făcut o plantație de peste 150 hectare de nuci, în alte goluri s'au plantat sute de hectare de brădet, iar la intrarea dinspre mijazăzi a sfintei Mănăstiri, s'a făcut o mare grădină de pomi altoi fructiferi, între care se cultivă zarzavaturi și legume diferite, pentru Sf. Mănăstire și pentru tot ținutul din jurul ei.

Înainte vremuri locurile vjirane erau călcate de lume și necultivate, acum au devenit niște mărețe câmpuri cu pomi crescuți după inima celor ce i-au răsădit și după ordinul celui ce l-au dat.

Astfel că munții plâng de bucurie că-s bine îngrijiți, iar pădurea foarte veselă că își crește puieții în locul celor ce-și iau drumul fabricii.

Nici un maestru al spiritului nu poate bine prinde activitatea călugărilor dela Sf. Mănăstire Neamțu și numai cel ce se duce acolo simte cu adevărat duhul de mare gospodar și mare duhovnic al I. P. S. Patriarh Nicodim.

Preot GH. MAXIM

SUFLET DE MAMĂ..!

Venea din sat. Isprăvisese de tors lâna și cânepa unei femei și cu banii primiți se întorcea acasă, la fiul său mai mare Vasile, fruntaș în sat. Trecând pe lângă prăvălie, bătrâna cumpăraseră covrigi și dulciuri pentru nepoți.

Dar n'a fost primită să intre nici în curte. Feciorul ei a alungat-o, suduind-o ca un păgân.

O învinuia că a dat pământ mai mult la ceilalți frați.

Ea a chemat nepoții lângă gard și prin rostul porții le-a împărțit darurile.

Apoi a rămas în marginea drumului, uitându-se în toate părțile.

— «La mine nu mai ai ce căuta», îi striga feciorul furios din ogradă.

— «Bine maică, bine...!» a răspuns mama uitându-se spre cer. Soarele se stingea 'ntrun lac de sânge spre asfințit.

Dascălul Ioniță bătea toaca la biserică. Era Sâmbătă seara. Fetele treceau cu coșele de apă dela fântână pentru laut.

Bătrâna Maria și-a făcut cruce auzind toaca și s'a rugat lui Dumnezeu pentru ea și pentru copiii ei. Era o femeie blândă și credincioasă.

«...Am fost fată de 15 ani când m'am măritat, îmi povestea ea într'o zi.

Bărbatul meu era mai mare decât mine, cu 20 de ani, Mai ținuse o nevată.

Când am intrat în casa Dumneal, mi-a adus o farfurie cu 3 bucăți de zahăr, trei felii de pâine și trei bucăți de argint. Apoi mi-a adus trei copii în fața mea: unul de 6 ani, altul de 4 ani și celălalt de 3 ani.

Erau copiii săi din prima căsătorie. Am dat fiecărui copil câte o felie de pâine, o bucată de zahăr și o rublă de argint. Farfuria s'a golit, dar inimile copiilor s'au umplut de bucurie.

Copii mi-au zis «mamă» și mi-au sărutat mâna.

Eu le-am zis «copii mei» și i-am sărutat pe obraz.

Așa mă învățase soțul meu să fac.

— «Tu să îngrijești de ei, iar cu de voi toți», mi-a zis El.

Și i-am îngrijit cu drag. Nu i-am bătut și nu i-am blestemat. Mi-a dat și mie Dumnezeu încă 8 copii.

S'au făcut cu toții 11.

Am muncit o viață întreagă pentru ei. Le-am făcut la toți avere și case.

Soțul mi-a murit de mult.

Acum sunt singură pe lume. Nu mai am putere de muncă.

Mi-a crăpat vârful degetelor, torcând cânepă și în pela femeii prin sat ca să trăiesc. Mi-a secăt isvorul lacrimilor plângând și copii mei nu se uită niciunul la mine...!

O, dragii mei copii...! I-am legănat pe toți în nopți târzii și am privegheat asupra lor când erau bolnavi.

Le-am făcut cămăși la toți și i-am îmbrăcat torcând și țesând singură. Cu mâinile torceam, cu piciorul legănam copăia cu cel mai mic, iar cu ochii eram după ceilalți să nu dea pe foc vreunul.

Dimineața toți îmi cereau de mâncare, iar eu le potoleam foamea la câte unsprezece.

Acum, eu voi muri pe drum fără adăpost. Mă veți găsi 'n-trun șanț cu brumă, încremenită cu numele lor pe buze. Eu îi iubesc. Sunt copii mei, sângele meu.

— Copii mamei...! —

Și lacrimi calde brăzdau fața ei bătrână și blândă ca o icoană de altar...

Încercasem de multe ori să arăt copiilor ei nelegiuirea ce o fac. Dar ei voiau pământ, nu mamă. Le făcuse acte pe avere la fiecare și li se părea că e mai bun și mai mult la ceilalți.

Acum bătrâna stă în marginea drumului, la poarta fiului său. Un frig de toamnă cu vânt rece se lasă dinspre munți.

Se lasă întuneric peste sat.

Trecătorii nu văd cum se rostogolesc din ochii bătrânei boabe argintii de lacrimi și cad în țărână jos.

Intr'un târziu, s'a rupt cu durere din acel loc, s'a închinat până la pământ zicând: «Nu socoti Doamne aceste fapte copiilor mei», și a plecat.

S'a lăsat încet prin întuneric spre vadul morii. S'a așezat pe marginea iazului și rezemându-și capul de-o piatră albă și rece, a adormit pe iarba otăvită depe mal...

Toate vietățile dorm liniștite în culcușul lor. Oamenii au stins lămpile de mult iar fecioria mătușii Maria dorm în așternuturi făcute de mâinile ei.

Un înger a venit din cer și s'a așezat la căpătâiu bătrânei, lângă piatră.

Apa iazului se târăște 'ncet printre pietre și răchită iar pe mal a căzut brumă groasă și albă ca zăpada. E noapte târzie și frigul îngheață aburul pe buze.

In casa lui Vasile, băiatul babei Maria, e frământare mare.

In miezul nopții, au chemat preotul să împărtășească pe Ștefan, fiul cel mai mic. Acum copilul trage să moară.

Mama lui se frământă bocindu-se și smulgându-și părul din cap. Cu ochii închiși cu lumânarea aprinsă în mână, copilul strigase: «mamă mare...! mamă mare...!».

O căutaseră prin tot satul pe bătrână. Pela toate casele din vecini și peste tot unde știau că-și caută odihnă noaptea când e dată afară din casă de copii.

N'o aflaseră nicăieri.

Acum copilul și-a dat ultimul fior de viață apoi s'a întins liniștit pe așternut, încremenind pe veci sub ochii părinților săi, înnebuniți de groază.

Pe malul iazului cu brumă, cu lespeda sub căpătâi, oasele bătrânei mame au fost cuprinse întâiu de un tremurat puternic, apoi le-a năpădit o căldură binefăcătoare.

Mătușa Maria crezând că e în casa fiului ei și-a adus aminte că i-a mai rămas în sân o turtă dulce.

Scoțând-o, a întins-o nepoților ce se jucau pe lângă patul ei în casă. Ca'ntr'o vrajă de vis șoptea încet:

— «Ia-o tu, Fănică mamă, că ești mai mic;» îndemna în vis pe copil, bătrâna muribundă.

I se părea că e prea mic copilul și nu ajunge până la ea cu mânuțele-i întinse și-o striga: «mamă mare..., mamă mare!».

Atunci s'a aplecat încet spre El și mâinile lor s'au întâlnit prin aer, dăruindu-și amândoi sufletul lui Dumnezeu — și încremenind așa pe veci: bătrâna pe marginea iazului morii din sat, iar pruncul pe brațele părinților săi vinovați.

A doua zi, un răsărit de soare strălucitor scâldea umerii pământului într'o bae de aur...

Primele acc de brumă începeau să se topească depe ierburi.

Câte-o salbă de nourași mici și albi pluteau pe fruntea dealurilor din zarc. Par'că se ridica abur din pământ ca dintr'o pâine caldă. Viața începea să mișune pe ulițele satului. Gospodinele potoleau orătenile din ogradă svârlindu-le din poală grăunțe.

Femei și fete alergau grabnic la fântâna de peste gârlă, dar s'au întors în sat, strigând pline de groază și cu cofele goale.

Pe malul iazului morii din sat, găsiseră o femeie moartă și acoperită de brumă groasă. Cu mâna 'ntinsă spre cer bătrâna dăruia ultimul dar nepoților săi: un suflet sfânt de mamă...

Pr. ION N. TUDOR

Apostolache

Imn Impărătesei Noastre

*Fecioară Marie, de ceruri aleasă,
Crim veșnic de soare, deapururi mireasă,
Fecioară Marie,
Grădină de stele și de bogăție,
Cuvine-se Ție,
Mărire Marie.*

*Prea Sfântă Fecioară, curată ca râul,
Spre tine înaltă — tot sufletul grainul —
Fecioară Marie:
Tu Maica lumii, în veac bucurie,
Cuvine-se Ție,
Mărire Marie.*

*Pe tronul de aur, din mări de smaralde,
Ihrănești trecătorii, cu vorbele calde,
Fecioară Marie,
Și lași trandafirii de rugi, din vecie:
Cuvinc-se Ție,
Mărire Marie.*

*Trec vremuri în umbră, rămâi Prea Înaltă,
Spre Tine noroade, din pulbere saltă,
Spre Tine, Aleasă,
Fecioară Marie,
Și Impărăteasă —
Cuvine-se Ție,
Mărire Marie.*

CONST GORAN

Iertați-vă unii pe alții

În vara anului trecut am plecat către un sat din preajma Capitalei spre a vizita un coleg, despre care nu mai aflasem nici o veste aproape de vreo patru cinci luni de zile.

După câteva minute de călătorie, iată-mă ajuns la casa colegului meu, unde nu am putut afla decât pe tatăl lui, un om sfântos, bine legat, în vârstă de aproape 75 de ani, plin încă de viață și sănătate, muncind de zor în ograda sa. Am intrat pe poartă fără să mă bage de seamă și stând pe loc, priveam la munca acestui om, căruia la vreme de bătrânețe, Dumnezeu i-a trimis multe încercări.

Ceteai pe fața lui supărarea, care căuta să o stingă în muncă și tăcere. Mă apropii de el și îi grăesc:

— «Bună ziua Taică mare. Ce te nevoiești așa de zor cu orânduiala ogrăzii, mai lasă și pe alți, că doar are cine să facă treburile astea».

Dé supărat ce era, nici nu m'a cunoscut. Sta locului și mă privea, neștiind cu cine vorbește. Imi răspundea scurt la toate întrebările, căutându-și de munca lui. După câteva clipe de tăcere, îl văd că ridică ochii către mine și privindu-mă mai atent, îmi zise.

— «Dumneata erai! Te rog să mă ierți, că de supărat ce eram, nici nu te-am cunoscut». Și lăsând treaba m-a poftit în casă să mă trateze cu câte ceva, după cum este obiceiul.

Imi istorisi, ba de una ba de alta, dar de supărarea lui nici nu pomenea. Dacă văzu că nu pomenește nimic, despre cauza supărării lui, îl întrebai.

— «Ia ascultă Taică mare, spune-mi și mie ce ți-s'a întâmplat de ești atât demâhnit și nu ți mai poate intra nimeni în voie?»

Dându-și pălăria mai pe frunte și posomorându-și fața, de această întrebare pe neașteptate, ce'i tulbura sufletul, cu glasul stins, privind fumul de țigare, îmi zise:

— «Știi pe noră-mea aia mai mică. După ce că era leneșe și nu se pricepea la nimica și toată ziua ședea, mai acum câteva zile a fugit de acasă. De, ca tot omul, aveam și eu pentru vreme de bătrânețe niscaiva bani, pe care îi țineam în casă pentru trebuințele mele și pentru cele ale îngropăciunii. Ce zici, a îndemnat-o al cu coarne și când a fugit de acasă, mi-a furat

bani și lucrurile mai de preț, pe care le avea alde fecioru-meu ăl mic.

Acum nu mai vreau să știu de nimeni și de nimic. Stau singur și gândesc ce să fac, că tare îmi este necaz, de ce să-mi facă mie una ca asta?

M-au învățat niște babe să dau acatiste de blestem, că se alege praful de ia. Ce zici? Eu am și pregătit ceva parale să mă duc la nouă biserică, vreau să fac și asta, că nu mai am astâmpăr».

Eu, ascultând la toată povestea, am priceput mai dinainte care va fi sfârșitul și ca să-l pot liniști sufletește și să-l aduc la o gândire creștinească, m-am pregătit să-i povestesc și eu o întâmplare.

Când a terminat de vorbit, m-am întors către el și i-am zis.

Ai dreptate să fii supărat, dar te rog ascultă-mă, să-ți grădesc și eu o istorioară, pe care am cetit-o mai zilele trecute.

Un om credincios, după ce s'a săvârșit din viața aceasta, Dumnezeu l-a așezat în Cer. De acolo privea asupra grădinii lui, în care feciorii semănaseră bucate, ce începuseră a se pâr-gui. Peste noapte, un hoț se strecură neobservat în grădină, spre a fura din roade. Atunci omul cel credincios, care privea din Cer, s'a supărat peste fire de fapta acestui hoț, și luând o petricică, i-a dat drumul drept în capul hoțului, omorându-l pe loc.

Dumnezeu, care văzuse cele întâmplare, a întrebat pe cel credincios.

— «Pentru ce ai făcut lucrul acesta»? Iar el a răspuns:

— «Pentru că a îndrăznit să fure din munca altuia». Iară Dumnezeu i-a zis.

— «Dacă ași fi făcut și eu la fel ca tine, atunci nu ar mai fi existat niciun om pe fața pământului».

Bătrânul, care ascultase cu luare aminte istorioara, începu a se lumina la față, și ridicându-și fruntea rezemată între mâni, privi spre asfințitul soarelui, clătînând din cap și grăind:

— «E foarte adevărat. Câți nu-l furăm pe Dumnezeu, câți nu-l înjurăm, câți nu săvârșim fapte strigătoare la Cer și Dumnezeu nu dă nimănui cu piatra în cap, spre a-l omorâ, ci revarsă iertare și milă asupra lui spre a-l îndrepta».

— «Acesta-i adevărul Taică mare. Și adevărul acesta îl găsim scris, numai în «Cartea Sfântă». Dar noi îl căutăm în gura lumii și voim a-l afla pe alte cărări și deaceia cugetăm în-toemai cum cugetai dumneata acum câteva clipe. Eu ți-am dat

dreptate, judecând omeneste, dară judecând creștinește, nici-decum. Și ca să crezi ceja ce-ți spun, scoate Sfânta Scriptură de colo din raft și dă-o încoa să-ți citesc chiar vorbele pe care le-a grăit cândva, însuși Domnul Nostru Iisus Hristos, despre iertare și despre felul cum trebuie să se poarte creștinul cu semenii săi, în toate împrejurările din viața sa.

«Precum voiți, să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi lor asemenea. Iubiți pe vrăjmașii voștri, faceți bine celor ce vă urăsc pre voi, binecuvântați pre cei ce vă blestemă, și vă rugați pentru cei ce vă fac vouă necaz».

«Celui ce te bate pe tine peste obraz, întoarce-i și pe celălalt; și celui ce-ți ia haina, nu-i opri lui nici cămașa. Iar oricine cere dela tine, dă-i; și dela cel ce ia alte tale, nu cere. (Luca VI, 28-31).

Iubiți cititori, cugetarea bătrânului o avem cu toții, fiind gata a ne răzbuna și a pedepsi fără cruțare. Eu însă, ca un frate mai mic, vă îndemn din suflet, să cercetați mai cu luare aminte Sfânta Scriptură și acolo veți afla legea hotărâtoare, care se va aplica și celor drepti și celor păcătoși.

Iertându-ne unul pe altul, vom putea împlini poruncile lui Dumnezeu, și astfel ne va ierta și El nouă toate greșalele, căci scris este:

«De veți ierta celor ce vă greșesc vouă și Tatăl Cel Cereșc, vă va ierta vouă greșalele voastre, iar de nu veți ierta celor ce vă greșesc vouă, nici Tatăl Cel Cereșc nu vă va ierta greșalele voastre». (Matei VI, 14-15).

Pr. C. C. MATEI
Apărătorii Patriei II București

«Când Dumnezeu a vrut să creeze poporul nostru, a frământat lut roman și argilă dacică și din frământătura asta l-a făcut. A suflat apoi în fața lui suflul Evangheliei Fiului Său și așa poporul român s'a făcut creștin chiar dela naștere. Toate popoarele din prejurul nostru au o dată a creștinării lor: Poporul român nu are în istoria sa o asemenea dată, căci e dela naștere creștin».

I. P. S. Patriarh NICODIM

Cuvântare la instalarea I. P. S. Sale ca Patriarh ținută la 6 Iulie 1939.

Un cerșetor credincios

Un învățat teolog și vestit predicator, ieșind într'o zi din biserică, zări pe scările acesteia un biet cerșetor plin de răni și de bube. Spunându-i bună ziua, primi ca răspuns: — Prea cinstite, eu n'am avut niciodată zile rele. Crezând că nu a fost înțeles, teologul îi spuse: — Prietene, eu rog pe Dumnezeu să-ți dea numai bine. La acestea cerșetorul îi răspunse: — Nu-mi amintesc să fi avut vreodată rău. Mai nedumerit, predicatorul insistă a-l lămuri: — Iți spun încă odată, sărmane om, că rog pe Dumnezeu să te facă fericit. Cerșetorul însă răspunse și de data aceasta: — Și eu vă spun pentru a doua oară, că nu-mi amintesc să fi fost vreodată nefericit.

De data aceasta predicatorul, stăpânindu-și supărarea ce începea să-l cuprindă, îi zise: — Eu cred dragul meu, că răutatea bolilor de care suferi, îți încurcă mintea. Te asigur că-ți doresc să-ți dea Dumnezeu tot ce-ți dorești tu pe lume. Cerșetorul răspunse și de data aceasta cu toată liniștea: — Te rog stăruitor, prea cinstite, să nu fii neliniștit de starea mea. Eu sunt foarte mulțumit și pot să te asigur că, nu numai că am tot ce-mi doresc, dar că în lume nu se întâmplă nimic, care să nu fie pe voia mea.

Nespus de mirat, preotul ceru lămuriri, cum poate fi cineva mulțumit când este atât de nenorocit, bolnav și lipsit de toate. Atunci cerșetorul îi dădu o explicație, care rușină pe marele predicator și care poate fi pildă pentru fiecare creștin, care se simte nemulțumit de cele ce are dela Dumnezeu.

«Să știi, o cinstite preot, că zicând eu că n'am avut niciodată zile rele, nici urâte, nici neplăcute, am spus adevărul curat, pentru că sunt convins că tot ce se petrece în lume, — fie bine, fie rău — vine dela Dumnezeu cel nesfârșit de bun. Eu nu mă supăr de nimic, și — cu acest gând — sunt în așa fel unit cu Dumnezeu, încât eu nu fac, ca să zic așa, niciun lucru fără Dumnezeu. Simțirile și voile lui Dumnezeu sunt ale mele, El face tot ceea ce-mi place mie, în timp ce eu fac tot ceea ce-i place Lui, pentru că eu vreau tot ceea ce El vrea și nimic nu doresc din ceea ce el nu vrea. Dacă foamea mă neliniștește, eu laud pe Dumnezeu că așa e voia Lui; dacă frigul, căderea, ploaia mă supără, dacă bolile mă chinuiesc, eu sunt mulțumit, pentru că Dumnezeu le-a poruncit. Dacă oamenii își bat joc de mine, dacă ei mă prigonesc și dacă diavolul însăși nu-mi dă pace, toate le îndur cu

răbdare. Ba chiar mă bucur că voia lui Dumnezeu se petrece în mine, pentru că știu că nici oamenii, nici alte făpturi nu au vreo putere asupra mea, dacă nu o primesc dela Dumnezeu. E cu putință ca Dumnezeu să facă ceva care să nu fie bine făcut? Și cât de mare este acest Dumnezeu nesfârșit. Nu m'a jubit El până a murit pe cruce pentru mine? S'ar putea ca iubindu-mă până la acest semn, să voiască apoi să-mi facă rău? Cunoșcându-L plin de bunătate pentru mine, eu primesc cu recunoștință tot ceea ce-i place Lui să-mi trimeată: sănătate, boală, onoare, necinste, însfârșit, tot ceea ce voința Sa îmi va hotărî. Relele ce vin dela El, nu pot fi numite «rele», și cele bune care vin din altă parte, nu trebuie să poarte numele de «bune». Stare bună sau rea, fericire sau nenorocire, sunt cuvinte pe cari nu le cunosc, pentru mine toate-s bune, pentru că toate-mi vin dela Dumnezeu».

Trad. din l. Italiană de
Preotul ȘTEFAN COTEANU
Tangâru-Vlașca

Pe firul lumînii lui Hristos *)

Mă simt dator să vă lămuresc încă o chestiune tot în legătură cu Sărbătorile pe care le-am prăznuit. Știți și d-voastră că de Nașterea Domnului Iisus Hristos s'a bucurat toată lumea, afară de Irod, care s'a turburat adânc de nașterea Fiului lui Dumnezeu. Știți cum a chemat el pe magi și cum se trudea din răspuțeri să afle toată taina legată de Nașterea Domnului. Ați auzit apoi cum magii mergând la Bethleem și închinându-se pruncului dumnezeesc au primit poruncă în vis dela îngerul Domnului, să se întoarcă pe alt drum în țara lor. Iar Irod văzând că s'a batjocorit de magi, spune sfânta carte, a dat poruncă de uciderea tuturor pruncilor «de doi ani și mai în jos, ca să afle pe Hristos», așa cum prea bine ne vestesc stelarii noștri în sărbători. Patrusprezece mij de prunci au fost jertfiți pentru pofta de sânge a lui Irod, care credea că Domnul Hristos a venit în lume să-i ia tronul său. «Pe Hristos nu l-a aflat însă, deoarere Domnul Sfânt la apărât». Sfânta Familie plecase în

*) Grăire ținută la atelierele Grivița C. F. R. în cadrul evangheli-zării muncitorilor, în ziua de 16 Ianuarie 1946.

țara Egiptului în timpul când Irod lăsa atâtea mame fără copii. Vă închipuiți câtă jale a fost atunci. Sfânta Carte spune: «*Gas în (orașul) Ramà s'a auzit; plânset și bocet mult; Rahila își plânge fii și nu vrea să se mângâe, fiindcă nu-i mai are*». Furia lui Irod a rămas însă zădarnică. Pruncii ucși de el, sunt cei dintâiu mucenici pentru învățătura cea nouă, care a cuprins și cuprinde încă lumea. Căci gândiți-vă și D-voastră. Domnul Hristos și-a luat ajutoare, doisprezece ucenici. Acești ucenici erau oameni simpli neînvățați și pe deasupra erau foarte săraci. Acești oameni, n'au avut la dispoziție pentru răspândirea învățăturei creștine, nici bani, nici mijloacele tehnice ce sunt astăzi la îndemâna lumii.

Apostolii au colindat lumea fără trenuri rapide, fără avioane, fără telegrafie, fără radio, fără presă, fără automobile și fără bani mai ales, accentuez încăodată asupra acestui lucru. Avioanele, automobilele și trenurile lor, erau biete picioare care-i purtau în lungul și 'n latul lumii. Presa lor era câte o simplă scrisoare ce-o trimiteau din când în când la vre'o comunitate spre a lămuri unele lucruri. Și mai mult, nu erau lăsați nici în pace. Vrăjmășii se ridicau la fie ce pas. În lanțuri umblau aproape toată vremea. Inchisoarea era ceva obișnuit pentru ei. Rar se bucurau de libertate. Și cu toate acestea învățătura propoveduită de ei s'a răspândit în toată lumea. Nici nu se înfiripaseră bine cele dintâiu comunități creștine și propoveduitorii erau pretutindenți trași la răspundere în fața tribunalelor și a judecătorilor vremei. Pretutindenți creștini erau urâți. Erau acuzați pentru toate nenorocirile ce ar fi survenit de exemplu în tot imperiul roman. Dacă era secetă, sau dacă cădea grindina; dacă vre'o apă se umfla și-și dădea afară din maluri; dacă se isca vre'un războiu sau dacă împărații pierdeau vre'o bătălie, — toată furia și toată ura se răsfrângea asupra celor ce se închinau lui Hristos. Uciderile creștinilor ajunseseră fapte obișnuite. La jocurile de circ erau puși să fie sfâșiați de fiare, iar altora unși cu smoală li se dădea foc, spre a lumina grădinile palatului imperial dela Roma.

Mulți propoveduitori și-au pierdut capul. Alții au fost împuși cu sulița. Li s'au scos limbile să nu mai propoveduiască. Au fost vârați în cazane cu smoală și gropi cu var. Au fost trași pe roți și li s'au scos ochii. Li s'au tăiat mâinele și picioarele. Li s'au smuls unghiile și li s'au turnat pe corp untdelemn fierț sau plumb topit. Alții au fost trimiși în exil și arși pe rug, alții au fost vârați în cuptoare încinse cu foc sau vârați în lacuri ce

peste noapte înghețau. Spânzurați și crucificați, urâți și tăiați în bucăți inflamânziți sau bătuti până la moarte, toți aveau pe buze un singur nume. «*Isus Hristos*» și-o singură mărturisire: «*Credința Lui*». Nu s'au înfricat n'au cedat, n'au tăcut și «*vestirea lor a ajuns la marginele pământului*».

Ani după ani, puternici după puternici, împărați și domni, filosofii întregi s'au năpustit împotriva creștinilor și a învățăturei lor. Totul a trecut și s'a risipit ca fumul. O singură cetate a rămas tare și nevătămată, Biserica Mântuitorului, care trăește și va trăi cât și lumea și pe care «*nici porțile iadului nu o vor putea birui*». Toți Irozii dealungul veacurilor s'au năpustit și s'au răsbunat pe Creștinătate. Toți s'au dus, singur Hristos a rămas. Cine mai poate ține minte pe toți cei ce au batjocorit numele Domnului? Impărați cu faimă în vremea lor nu li se mai știe aproape nici numele, bine. Pe Hristos îl știe toată lumea și numele Lui e sfânt și scump pentru mi și milioane de suflete. Dela Irod și până astăzi învățătura și propoveduitorii numelui Lui, pretutindeni au fost urâți și uneori înconjurați. Și astăzi chiar mai este încă lume, care fuge de Biserică și preoții lui. Cu câtă lume nu ne întâlnim noi preoții, lume care face trei pași înapoi când vede pe oamenii lui Dumnezeu, îmbrăcați în haina lui Hristos? Este o cerbie de vrăjmașie, care se vădește mereu în lume. Sunt și astăzi oameni, care cred că fără Hristos se poate croi ceva pentru veșnicie. Sunt curente și oameni susținători ai acestor curente, care cred că religia Domnului e învechită și cer reforma lumii cu totul pe alte baze și alte idei. Se încearcă și astăzi gonirea lui Dumnezeu din lume, pe motiv că religia lui Hristos nu merge pe linia bunei stări omenești. Zarvă mare se face și azi pentru numele lui Hristos. Numai că e greu să te lupți cu Cerul. S'au dus toți vrăjmașii Domnului din trecut și Domnul a rămas viu în inima oamenilor, Irozii de eri ca și cei de azi se vor poticni și nici numele nu li se va ști, învățătura Domnului va spori însă mereu, spre ajungerea la țintirea ei, spre «*o turmă și un păstor*», așa cum glăsuște Cartea Sfântă. Ingerii Lui ocrotesc mereu pe propoveduitorii lui Dumnezeu. Și ca și în vremea lui Irod birue mereu Dumnezeu, fiindcă «*El nu se lasă batjocorit până în sfârșit*». (Galateni 6).

Asupra acestei minuni am voit să vă atrag astăzi atențiunea, spre a vă spune, că noi nu suntem singuri în creștinătatea noastră. Avem cu noi ceea ce n'au vrăjmașii noștri. Avem pecetea creștinătății noastre, care nu poate fi biruită de nimeni.

Se vor sbuciuma necredincioșii, vor striga, se vor amără și frământa zadarnic.

Nimic și nimeni nu ne poate abate din calea pe care lumea merge de aproape 2000 de ani. Iar pentru noi cei ce trăim în această țară, pentru noi care ne-am trezit creștini înainte de a fi români, creștinătatea este o realitate prea vădită ca să mai poată fi negată sau ascunsă de cineva. În ea ne-am născut și în ea voim să murim, oricâți Irozi s'ar ivi sau ar căuta să ne batjocorească pentru învățătura noastră, care ne-a dat tot ce avem mai bun și mai sfânt în noi și în mijlocul Neamului nostru.

Iată dar vedeți și d-voastră ce învățături desprindem din furia lui Irod, dela care am pornit cuvântul de azi. Să fim deci mândri, că ne-am născut și suntem închinătorii unei învățături sfinte și drepte. Și dacă în viața noastră ar fi unii care să ne ademenească spunându-ne verzi și uscate și că și ei sunt gata să se închine Domnului așa cum voia să facă Irod, atunci să fim atenți. Ii ascultăm cu oarecare milă, însă ne întoarcem tot la învățătura noastră, pe altă cale, așa cum au făcut magii, fără a mai da pela cei ce vor să ne ispitească numai în dreapta noastră urmare a lui Hristos, ca apoi să-și rădă de curățenia sfințeniei învățăturii noastre. Binecuvântată fie deci Nașterea Domnului, care ne deschide atâtea porți de lumină, spre a ne lumina și întări.

Fiți, dragii mei, următori curați ai învățătorei creștine și nu vă uitați la Irozii cei batjocoritori. Aceștia vor sfârși ca și Irod, iar noi vom odrăslî în vecii vecilor. Dumnezeu să fie cu noi cu toți, acum și pururea și în vecii, vecilor AMIN.

Pr. I. CHIRVASIE

Veșnicia

Sufletul omului nemuritor este, precum și însuș Dumnezeu este și de aceea s'a zis că Atotputernicul a zidit pe om după chipul și asemănarea Sa. Ci petrecerea sufletului pe pământ, în trupul omenesc este scurtă, iar dincolo de hotarul vieții pământestești este veșnicia. La rândul ei veșnicia este despărțită în două: viața veșnică (fericită) deoparte, și munca veșnică (pedeapsă) de altă parte.

De intrarea în veșnicie nimeni nu va fi scutit «de vreme ce

toți ne vom înfățișa înaintea judecării lui Dumnezeu» (Romani 14,10). Pe Dreptul Judecător nimeni nu-l poate înșela, nici mitui, căci «primim fiecare după celece am făcut fiind în acest trup, or bine, or rău» (II Cor. 5,10).

Vieța veșnică se mai numește Raiu, Impărăția Cerului, Sânul lui Avraam, sau Paradis. In vieța veșnică merg sufletele bunilor creștini, cari pe pământ au avut o purtare de împlinire a voinții lui Dumnezeu. Acolo, în Cer, sufletele dreptilor, la un loc cu Maica Domnului și cu toți plăcuții lui Dumnezeu se desfășează deapururi în calda reverie a simfoniilor îngerești. «Căci Impărăția lui Dumnezeu nu e mâncare și băutură, ci sfințenie și pace și bucurie în Duhul Sfânt». (Romani 14,16).

Munca veșnică, adică iadul, gheena, sau infernul este locul de osândă nesfârșită în focul cel nestins, unde viermele nu moare. In văpaia nestinsă se vor chinui pururea ceice n'au dus în lume vieța de iubire creștinească. De acest chin fără sfârșit vor avea parte și acei oameni cari își sfârșesc vieța plini de păcate, adică nepovediți și nepriceșuiți.

Domnul Dumnezeu este bun și milostiv, dar El este și Atotdrept, «căci judecata este fără milă pentru celce n'a dovedit milă. Ci mila biruește în fața judecării» (Iacob 2,13). Ca să înțelegem mai bine cum că milostenia este cheia raiului, Dumnezeu, de peste veacuri fără număr, strigă prin graiul proorocului Său Isaia (57,8): «Imparte-ți pâinea cu cel flămând și adu în casa ta pe nenorociții fără adăpost; dacă vezi pe un om gol îmbracă-l și nu întoarce spatele semenului tău!».

Cetitorule necunoscut, cugetă mai adânc la înfricoșătorul înțeles al cuvântului veșnicie; dacă ar fi vorba, de pildă, de un milion de ani de chin în focul iadului, ai ști că este mult, totuși ai avea o speranță că milionul are un capăt, dar veșnicia este ceva fără sfârșit.

In adâncul tainic al sufletului tău pune-ți, omule, și tu întrebarea: unde îmi voi petrece eu veșnicia? Cu atât mai mult câtă să-ți pui această întrebare cu cât, să nu uiți, că sfârșitul poate veni în clăpa în care nu gândești. Această întrebare nu poate primi decât un răspuns: în vieța veșnică, sau în munca veșnică.

Prea Milostivul Dumnezeu, ca un părinte bun al meu și al tău, dorește ca noi să avem parte de fericirea vieții veșnice. Atárnă de voința fiecărui om să-și aleagă drumul traiului creștinesc, care în vieța de pe pământ aduce pace și mulțumire sufletească, iar după moarte bună răsplătită în vieța veșnică.

Cronica internă

Cu ocazia aniversării onomasticeii I. P. S. Patriarh Nicodim

În ziua de 26 Decembrie, a doua zi de Crăciun, biserica ortodoxă prăsnuește pomenirea Sf. Nicodim, patronul al cărui nume îl poartă și patriarhul țării. Cu această ocazie, întreg clerul catedralei patriarhale, în frunte cu P. S. Arhiepiscopul Veniamin Pocitan-Sinaitul, vicar patriarhal, s'au prezentat la palatul patriarhal unde au oficiat un polihroniu, la care a asistat și I. P. S. Patriarh. După aceea, P. S. Veniamin Pocitan-Vicar patriarhal, în numele tuturor clericilor și slujitorilor catedralei, a adresat I. P. S. Patriarh o caldă alocuțiune. P. S. Sa a spus între altele:

În numele Clerului și al poporului românesc dreptcredincios prezentăm I. P. S. Voastre sentimentele cele mai calde, de dragoste, profund respect și devotament, cu prilejul Sfințelor Sărbători ale Nașterii Domnului în care Sfinții Părinți au așezat și pe Cuviosul Părinte Nicodim cel Sfințit, Patronul I. P. S. Voastre.

— Nașterea aduce bucurie în familie; iar Nașterea Domnului nostru Iisus Hristos ca om în Peștera din Betleemul Iudeei — ca și Învierea Sa din morți — a adus bucurie la toată lumea.

Bucuria aceasta s'a mărit anul acesta pentru noi românii prin faptul că atunci când în Biserică noi cântăm cântarea îngerească: «Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace între oameni bună voie» — prin undele hertzice, ne-a sosit din depărtare vestea cea plăcută, că cei trei mari imputerniciți ai marilor puteri — ca și oarecând cei trei magi din răsărit care au venit cu daruri la Nașterea Domnului — ne-au adus ca dar pacea cea mult dorită, pacea pentru care Sfânta Biserică se roagă de veacuri: pentru pacea lumii.

Ne dăm seama de greutatea vremilor prin care trecem, dar ne mângâem și ne întărim sufletește știind vrednicia I. P. S. Voastre în timpuri grele, căci eu nu cunosc nici unul dintre Ie-

rării bisericii noastre, care să fie mai de folos Țării și Bisericii, ca *Inalt Prea Sfinția Voastră*.

Pentru aceasta, rugăm pe bunul Dumnezeu cel Atotputernic, ca să vă întărească brațul spre a putea conduce cu putere și înțelepciune cârma bisericii noastre strămoșești, în aceste vremi de deosebită greutate pentru țara și biserica noastră.

Să trăiți *Inalt Prea Sfințite Stăpâne* întru mulți ani spre binele bisericii și al neamului nostru.

Luând cuvântul I. P. S. Patriarh Nicodim a declarat:

«Primesc cu toată recunoștința felicitările pe care mi le-ați făcut azi cu ocazia Sf. Sărbători și pentru ziua mea.

Iar în ce privește darul care ne-a fost adus de ziua Crăciunului, — darul păcii, — hotărît de sfatul cel mare ca să netezească calea păcii pentru acele țări doritoare de pace printre care suntem și noi, eu văd aici puterea mare a lui Dumnezeu.

Totdeauna, eu am spus și am fost convins că atunci când oamenii sunt pătrunși de spiritul buneii înțelegeri, toate se împlinesc, cu știrea, cu voința și cu puterea lui Dumnezeu.

De aceea, să-i înălțăm lui Dumnezeu rugă și să-i mulțumim că a dat înțelepciune oamenilor ca să ne îndrumeze pe făgașul cel bun al păcii, pentru liniștea țării și binele neamului nostru, iar noi să ne cătăm de treburile, de nevoile și de munca noastră în bună înțelegere, în frăție și în dragoste».

Referindu-se la propunerea unor membri ai Sf. Sinod, de a fi sărbătorit cu prilejul împlinirii a 80 de ani, I. P. S. Patriarh Nicodim a declarat:

«Nu am vrut să fiu sărbătorit la 80 de ani, fiindcă eu nu mă mulțumesc cu sărbătoriri la bucațele de veac. Eu nu primesc această sărbătorire decât la împlinirea unui veac» — a încheiat I. P. S. Patriarh Nicodim plin de bună dispoziție.

Clerul Capitalei felicită de anul nou pe I. P. S. Patriarh

În ziua de 2 Ianuarie 1946 — întreg clerul capitalei și reprezentanți ai clerului din toată țara cum și ai forurilor superioare bisericesti s'au adunat într'un singur gând în jurul I. P. S. Patriarh pentru a-i exprima dragostea, supunerea și respectul lor și a-i face tradiționalele urări de anul nou.

La ora 10 sala de festivități era plină de preoți așteptând să apară I. P. S. Patriarh. Când acesta a intrat în sală, înalt,

voinic, cu părul și barba albe, în haine albe, par'că un arhanghel s'a coborât între noi și toată asistența a tresărit înfiorată de măreția, blândețea și puterea ce radia din ținuta și figura Patriarhului. Intr'un singur glas, ca un singur om, l-am întâmpinat cu tradiționalul: Intru mulți ani Stăpâne

Erau prezenți: P. S. Arhiepiscopul Veniamin, P. C. Preot C. Burducea, Ministrul Cultelor, Consilierii Patriarhali Alex. Constantinescu, Vasile Ștefan, Cocinschi, Victor Pâslaru, Efor Dim. Rădulescu, P. C. Gh. Vintilescu, dir. Sf. Sinod, C. Coman, Marius Constantinescu, P. Șerpe, Revizor Eparhial Gh. Soare, Haralambie Popescu, Dir. General al Cultelor, Protopopii Alex. Ionescu, Dr. Traian Costea, Dim. Posmoșanu, Moise C., Costin Sebe, Dim. Cristescu, Dir. Imprimeriilor Patriarhiei, și toți preoții din București și împrejurimi.

I. P. S. Patriarh Nicodim i-a primit pe preoți în sala de recepție a Sf. Sinod.

Primul a luat cuvântul P. S. Veniamin Pocitan-vicar patriarhal care a exprimat în câteva cuvinte toată dragostea, încrederea, respectul și supunerea clerului pentru conducătorul său, urându-i ani mulți și fericiți, pentru binele și prosperitatea țării, neamului și bisericii strămoșești.

Au luat cuvântul P. P. C. C. preoți: Marin Ionescu, Zamfir Popescu, Pâslaru — dela Consiliul Central Bisericesc, Const. Costache în numele profesorilor de religie, Protopop Posmoșanu, în numele protopopilor din Eparhie, Găiculescu—Președintele Consiliului Central bisericesc, D-I Predescu—Președintele Asoc. Cântăreților bisericești—în numele cântăreților, cu toții exprimând în cuvinte alese sentimentele cele mai calde de dragoste, respect și devotament pentru Patriarhul țării ce animă întregul cler și popor român.

P. C. Preot C. Burducea, Ministrul Cultelor, declară că vede cu multă bucurie că preoțimea își pune toată nădejdea de viitor în înțelepciunea I. P. S. Patriarh Nicodim și așează noi sarcini pe umerii viguroși ai Șefului Bisericii, care activează cu toată puterea pentru binele bisericii și al neamului.

Elita țării-preoțimea, înconjoară cu toată dragostea pe conducătorul ei, în încheiere P. C. Preot Ministru arată sprijinul pe care i l'a dat I. P. S. Patriarh în lucrarea sa dela Departamentul Cultelor și urează Șefului Bisericii în numele Guvernului mulți ani pentru binele Bisericii și al Țării.

A luat cuvântul apoi I. P. S. Patriarh Nicodim care a răspuns tuturor.

*Prea Sfințite, Prea Cucernice Părinte Ministru,
Prea Cucernici Preoți,*

Vă mulțumesc din toată inima pentru dragostea cu care m'ați împărtășit aici și țin să vă spun și eu câteva cuvinte:

S'a spus că lumea merge pe alte cărări decât cele ale Evangheliei. Și trebuie să știți, mai ales Dv. preoții să fiți convinși că fără spiritul Evangheliei nu poate exista pace.

Ați auzit ce-a spus Președintele Statelor Unite: până când nu va fi răspândită Evanghelia în toată lumea, nu ne putem gândi să realizăm și să avem pace pe pământ.

Auziți cum vorbește un președinte de stat puternic.

Eu am zis la Congresul Preoților, că slujitorii lui Dumnezeu, au de făcut în lume treaba asta: Să instauraze între oameni iubirea și pacea, fiindcă numai atunci va fi liniște, bună-înțelegere și pace. Unde-i vrajbă acolo nu poate fi pace. Iată menirea noastră, acelor cari slujim lui Dumnezeu. Prin urmare trebuie cu pace, cu credință și stăruință să slujim aceste înalte principii evanghelice. Dar ca să facem treaba asta, mai trebuie un lucru: UNIRE, — fiindcă știți că acolo unde-i Unire este putere. Unirea aduce puterea. Fără Unire nu se poate face nimic.

Dar nu numai noi avem menirea să împlinim chemarea lui Hristos, care zice: Mergeți și învățați toate neamurile, botezându-i pe ei în numele Tatălui și al Fiului și al Sântului Duh. Dar să facem propoveduitori din toți păstorii noștri, prin îndrumările pe care trebuie să le dăm lor. Dar cum o pot face ei?

Un creștin, un om matur merge pe drum și iată colo un tânăr care calcă legea lui Dumnezeu. Și atunci tânărul trebuie îndrumat. Numai așa se poate întări adevărul și spiritul creștin, și prin aceasta spiritul păcii.

Mântuitorul spune: Să vă iubiți unul pre altul, precum și eu v'am iubit pre voi, și întru aceasta vă vor cunoaște pre voi oamenii că sunteți ucenicii mei, de veți avea dragoste între voi... Dar dacă lipsește această dragoste între noi, nu numai că nu putem face nimic bun, dar suntem o piedică în calea binelui. Cum se va uita lumea la doi preoți cari nu se împacă? Ei, preoții trebuie să treacă peste orice diferende personale și să dea ȳndă de iubire poporului. Căci Evanghelia glăsuște: dacă veți vrea și mă veți asculta, toate bunurile pământului le veți avea. Iar de nu veți vrea și de nu mă veți asculta sabia va cădea asu-

pra voastră. Asta nu înseamnă că Dumnezeu se va scobori și va lovi cu sabia pe cei ce greșesc.

Dar știut este că de acolo de unde lipsește dragostea, acolo se încuibează ura și acolo unde domnește ura vine zavistia, iar unde este zavistie este încăerare. Și ați văzut cum popoarele s'au încăerat.

Când au venit bombardamentele și eu stăteam în casă și lucram la Istoria Biblică, sub ochii mei se înfățișa un război din urmă cu trei mii de ani, un război tot atât de crâncen ca și cel de astăzi, și tot atât de distrugător. Dar atunci un popor biruit era dus în robie, iar ceeace rămânea în urmă era distrus și prefăcut în paragină. Era războiul dintre Egipt și Asiria. Și eu atunci am zis: Iată că lumea nu a făcut nici un spor, nici un progres, în ce privește partea spirituală. Să facem ca între noi să fie bine, căci acesta este semn că între noi sălășluiește cuvântul Evangheliei, așa cum zice și Președintele Statelor-Unite, fiindcă numai așa va fi pace în lume. Eu nu pot să vă spun vorbe mai potrivite decât cele ale Mântuitorului: Pacea mea dau vouă. Am toată nădejdea că această iubire se va sălășlui între noi. Căci noi am fost un popor blând, și cuminte.

Popor și Rege în jurul altarului.

Unire, dragoste și credință.

După acestea I. P. S. Patriarh a dat mâna cu toți cei prezenți, întreținându-se părintește cu fiii săi sufletești. Am admirat cu acest prilej forța cu adevărat tinerească, a Inaltului Prelat ce a împlinit 80 ani, văzând cum I. P. S. Patriarh a ascultat în picioare mai mult de două ore toate cuvântările, a vorbit El însuș aproape o jumătate de oră, s'a întreținut cu cei prezenți, fără a se așeza măcar o clipă pe un scaun să se odihnească. Rugăm și noi pe bunul Dumnezeu să țină tot-așa de sănătos și viguros pe I. P. S. Patriarh Nicodim, spre binele și folosul bisericii și neamului.

G. N. S.

Revista revistelor

«SOLIA» foaie de zidire sufletească pentru popor — publicată de Episcopia Ortodoxă Română în America — an. X Nr. 36, 37 și 38 din luna Octombrie 1945.

Cu mare bucurie am citit ziarul ce ne dă, după o tăcere de 5 ani, vești despre frații noștri români de peste ocean. Aflăm de aci că la 2 Sept. 1945, s'a ținut la «Vatra Română», «Grass Lake»-Michigan al XIII-lea Congres bisericesc al Episcopiei Misionare a Românilor din America. Din Raportul General prezentat, aflăm că există azi în America (U. S. A. și Canada) 45 parohii matere și 10 filiale, cu 50 biserici și 4 capele. Cu toată criza sufletească și răceala ce se observă pe alocuri, totuș lumea credincioasă face ca locașurile de închinare să se înmulțească, sau să se restaureze în fiecare an. Sunt în funcțiune 38 preoți de mir, 1 arhimandrit și 2 ieromonahi. S'a hotărât zidirea unei mănăstiri la Vatră. Deasemeni mai aflăm că în Congres s'a cerut ca Onor. Consiliul Episcopesc «să facă pașii necesari la Sf. Sinod ca să vie Episcopul, care e singurul competent a restabili armonia între toți frații». Aceasta ar însemna că și între frații de peste ocean sunt unele deosebiri de vederi, lucru ce nu ne poate mira prea mult, cunoscând lucrurile dela noi. Alte multe știri unele îmbucurătoare, altele întristătoare, mai aflăm din acest ziar, pe care însă spațiul nu ne permite a le expune.

«REVISTA TEOLOGICĂ» — organ pentru știința și viața bisericească — al Academiei Teologice «Andreiene» dela Sibiu, an. XXXV Nr. 11-12 Nov. Dec. 1945. Deși nu am primit la redacție revista, ne facem totuși o plăcută datorie a o recomanda cititorilor noștri, în special P. C. Preoți, pentru seriozitatea ei și temeinicia cu care susține în modul cel mai academic, adevărurile credinței noastre și desbate în duh ortodox, problemele sociale de azi.

BULETINUL EPARHIEI ARGESULUI. — Nr. Oct.-Dec. 1945 — cu o înălțătoare pastorală de Crăciun a P. S. Episcop Iosif, și interesante articole ale Arhim. Scriban, Prof. Mihăileanu, Pr. Marin Diaconescu etc. Cronică bogată și interesante și sugestive reflexii asupra vizitelor făcute la parohii de organele de control.

Nr. 1 Ianuarie 1946. Număr închinat aniversării a 80 ani a I. P. S. Patriarh Nicodim. Remarcăm în mod deosebit articolul

P. S. Episcop Iosif, ce cuprinde, pe lângă date importante asupra personalității I. P. S. Patriarh, extrem de interesante lucruri referitoare la viața intimă a I. P. S. Patriarh. Intâmplări, răspunsuri pline de duh, care ne arată un aspect cu totul înedit al măreței personalități care este Patriarhul țării. Deasemeni remarcăm poemul în proză al Pr. I. Stănciulescu, închinat I. P. S. Patriarh. El plin de miez și are o muzicalitate ce încântă urechea. Celelalte articole analizează personalitatea șefului bisericii, cu competență și cu dragoste.

TOMIS — revista Episcopiei Constanței — an. XXII nr. 10-11—Oct.-Nov. 1945. Interesante articole publică Pr. Victor Popescu — «Amintindu-mi de cimitirul din sat»; — Pr. Gh. Toma — «Pregătirea protului pentru oficiul de liturghisitor»; Pr. V. Nartea, «Școlile duminicale»; diac. N. Ionescu, «Poate parohia să-și susțină interesele în fața justiției și prin cine?» etc.

TELEGRAFUL ROMÂN — Sibiu 9 Dec. 1945 — redă un interesant cuvânt despre «*Taina existenței noastre naționale*», rostit de Prof. Grigore T. Marcu, în catedrala mitropolitană dela Sibiu, la 1 Dec. 1945, ajungând la concluzia că dragostea de Dumnezeu și de țară sunt stâlpi de bază ai românismului, cum prea frumos o exprimă G. Coșbuc — poetul poporului:

Noi, prin vreme ce ne'ncercară, Dar ne-a fost destul atâta,
Altă armă n'am avut, Fruntea sus, voi, frați ai mei!
Decât dragostea de țară, Astfel Cerul hotărât-a
Ce strămoși ne-o lăsară Să se 'nalțe amărâta
Și pe Domnul Sfânt de scut! Țară, prin puterea ei !

Deasemeni ținem să subliniem un frumos articol al D-lui Prof. Emilian Vasilescu, în care comentează în spirit creștin apologetic, lucrarea «*Materia și Viața*», a Institutului Regal de cercetări științifice al Românci — București 1944, remarcând spiritul creștin și înalta ținută de obiectivitate științifică, ce animă pe savanții noștri, cari colaborează la numita lucrare.

INDRUMĂTORUL EPARHIAL al Sf. Episcopii a Râmnicului Noului Severin, Nov.-Dec. 1945. Are în cuprins o frumoasă pastorală de Crăciun a P. S. Athanasie Dincă Bărlădeanul, Episcop-Locotent și un cald cuvânt ținut de P. S. Sa în ședința Sf. Sinod permanent din 4 Dec. 1945 cu prilejul împlinirii a 80 ani a I. P. S. Patriarh Nicodim. La urările făcute I. P. S. Patriarh a răspuns între altele: «Eu nu mă gândesc să sărbătoresc în nici un chip ziua împlinirii celor 80 ani de viață, pentru motivul foarte puternic al înțelegerii mele de a nu proslăvi bu-

cățile, ci întregul. Deaceia vă răspund, căci dacă ar fi vorba de o asemenea prăsnuire, apoi să fie: ori veacul, ori de loc. Ori tot, ori nimic».

Tot aci se redă în cuvinte calde înălțătoarea sărbătoare a sfințirii măreței biserici, ridicată cu multă dragoste și multă trudă de locuitorii comunei Bărbătești din jud. Vâlcea. Comună săracă, ascunsă în văgăunile munților, și-a zidit o impunătoare catedrală, ca o ctitorie vovodală din trecut.

RENAȘTEREA — revistă de cultură creștină și viață bisericească ortodoxă, a Soc. «Renașterea», a preoților Olteni. Craiova — Nov.-Dec. 1945. Conține un interesant și bogat material cu privire la sf. sărbătoare a Nașterii Domnului — și obiceiurile și tradițiile românești, legate de această serbare creștinească.

FOAIA OFICIALĂ A MITROPOLIEI BUCOVINEI. Suceava, Noembrie 1945. Apare în puține pagini, suntem siguri că din cauza greutăților vremurilor, nu din lipsa de material sau de interes. Cuprinde un cuvânt plin de sens și înțelepciune al I. P. S. Mitropolit-Locotenent Emilian, despre «Lucrul liturgic», și diferite știri și fapte din eparhie.

RENAȘTEREA, organ național-bisericesc săptămânal — Cluj. În numărul din 3 Februarie a. c., comemorează amintirea defunctului Episcop al Clujului-Vadului și Feleacului, Nicolae Ivan, primul Episcop de Cluj, după unire, dela moartea căruia se împlinesc 10 ani.

CALENDARUL EPARHIEI ORTODOXE ROMÂNE A TIMIȘORII pe anul 1946. Este un volum de 252 pagini, cuprinzând în prima parte toate datele calendaristice, dând la fiecare lună prețioase sfaturi economice, agricole și sociale. Urmează date asupra organizării Bis. Ort. Rom. și în special a Mitropoliei Ardealului, apoi organizarea complectă a Eparhiei Timișorii. În a doua parte are un variat și bogat material literar, instructiv și distractiv.

BISERICA ȘI ȘCOALA — revistă oficială a Eparhiei Aradului — se preocupă în ultimele numere, în mod deosebit, de problema misionară. Dealtfel această preocupare nu este nouă în această Eparhie. De curând a fost numit misionar eparhial Pr. Dr. Toma Gherasimescu — bine cunoscut prin activitatea sa misionară. Deasemeni s'a întemeiat o asociație misionară «Frăția Propoveduirii Sf. Cruci», cu intenții și scopuri demne de toată lauda.

G. N. S.